

6th March 1968]

(2) ELECTION OF SIX MEMBERS TO THE HOUSE COMMITTEE.

MR. CHAIRMAN : I have to inform the House that the following six candidates have been validly nominated for election to the House Committee for the financial year 1968-69 :-

- 1 Thiru G. Krishnamoorthy.
- 2 Thiru C. V. Rajagopal.
- 3 Thiru M. Aiyasamy.
- 4 Thiru A. Ponnappa Naidu.
- 5 Thiru M. Ethirajulu.
- 6 Thiru C. P. Chitrarasu.

As the number of candidates nominated is equal to the number of vacancies to be filled, namely, six, I hereby declare them to have been duly elected to the House Committee.

In addition to the above, under Rule 173(1) of the Council Rules, I nominate the following two Members to be the Members of the said Committee—

- 1 Thiru Mohanlal Mehta.
- 2 Thiru M. Sankaralingam Pillai.

The Deputy Chairman of the Council shall be ex-Officio Chairman of the Committee.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1968-69—(cont.)

திரு. வில்சன் அபோலஸ் : தலைவரவர்களே, 1968-69-ம் ஆண்டில் உள்ள வரவு செலவுத் திட்டம் ஒரு உபரி பட்ஜெட்டாக இருந்தாலும் பல துறைகளிலும் பல வேலைகளிலும் செலவழிக்க வேண்டிய தொகைகள் அவைகளுக்குச் சரியாக ஒதுக்கப்படவில்லை. ஜில்லா ரோடுகளும், பஞ்சாயத்து ரோடுகளும், பஞ்சாயத்து யூனியனிலுள்ள ரோடுகளும் பழுதாகிக் கிடக்கின்றன. அவைகளுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டிய தொகை சரியாக ஒதுக்கப்படவில்லை. இன்னும் ஆற்றங்கரையிலுள்ள ரோடுகள் பழுதடைந்து கிடக்கின்றன. அவைகளுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டிய தொகைகள் ஒதுக்கப் படவில்லை. அதனால் விவசாயிகள் தங்களுக்கு வேண்டிய சாமான்களையும் அவர்களுக்கு வேண்டிய சாதனங்களையும் கொண்டுபோக முடியவில்லை. ஆகவே, அதற்கு வேண்டிய தொகை, ஒதுக்கப்பட வேண்டும். பொதுவாக ரோடுகள் அமைப்பதற்கு பணம் ஒன்றும் ஒதுக்கப்படவில்லை. கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் ரோடுகள் புதிதாக அமைப்பதற்கு பணம் ஒதுக்கப்படவில்லை. நாகர்கோவில் முனிசிபல் கவுன்சில், மக்கள் நிலம் விட்டுக் கொடுத்து ரோடு போட்டுத் தாருங்கள் என்று கேட்டால் நீங்கள் ரோடு போட்டுத் தாருங்கள் அதை எடுத்துக்கொள்கிறோம் என்கிறார்கள். ஏன் என்று கேட்டால் அது தான் சட்டம் என்று சொல்கிறார்கள். இந்த அரசு அதற்கு வேண்டிய சட்டத்தை மாற்றி புதிய ரோடுகளையும் மின்சார வசதியையும், குடி தண்ணீர் திட்டத்தையும் செய்து கொடுக்க வேண்டுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் மழை இல்லாத ஒரு தாலுக்கா விளவங் கோடு தாலுக்கா. அங்கே இருக்கும் மக்களுக்கு குடிக்கவும், குளிக்கவும் தண்ணீர் கிடையாது. சித்தார்ப்பட்டணம்கால் திட்டம் நிறைவேறினால் தான் அவர்களுக்கு நிவர்த்தி கிடைக்கும். அந்தத் திட்டம் விரைவில் பூர்த்தி ஆவதற்கான நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் உடனடியாக மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். முன் ஆண்டுகளை விட இந்த ஆண்டு ஒதுக்கிய தொகை குறைவு. சிறு நீர்ப்பாசனத்திற்காக கன்னியாகுமரி ஜில்லாவிற்குப் பணம் எதுவும் ஒதுக்கப்படவில்லை. குளங்கள் வண்டல்

[திரு. வில்சன் அபோலஸ்]

[6th March 1968]

கன் நிர்மலி தண்ணீர் இல்லாமல் இருக்கின்றன. அந்த வண்டல்களை அகற்றி, அந்தக் குளங்களில் நிறைய தண்ணீர் தேங்கும்படி வழி செய்ய வேண்டும். அந்தக் குளங்களில் முட்டப்பாசி படிந்துவிடுவதால் சீக்கிரமாக வண்டல் நிர்மலிவிடுகிறது. அதை அகற்ற நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். மேலும் அந்தப் பாசி மறுபடியும் அந்தக் குளங்களில் படியாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். தவிர, மக்கள் அந்தக் குளங்களை ஆக்கிரமித்து விவசாயம் செய்ய ஆரம்பித்துவிடுகின்றனர். ஆகையால் இந்த அரசாங்கம் அந்த மக்கள் ஆக்கிரமித்துள்ள நிலத்தைத் திரும்ப எடுத்து முன்னதாக எவ்வளவு பரப்பளவு இருந்ததோ அதே அளவில் அக்குளங்களைத் திரும்பவும் பெரிதாக்க வேண்டும். அப்போதுதான் ஆயக்கட்டு நிலங்களுக்குப் போதுமான தண்ணீர் விவசாயத்திற்குக் கிடைக்கும். திருவெட்டூர், நடடாலம், கருங்கல், மேல்புறம் போன்ற இடங்களில் உள்ள பள்ளிக்கூடங்களில் கூரை கிடையாது. அவைகளை பழுதுபார்க்க சரியான தொகை ஒதுக்கப்படவில்லை. விவசாயிகளுக்கு அரசாங்கம் பணம் கொடுத்து, அதை வட்டி இல்லாமல் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். விவசாயிகளுக்கு கூடுதலான உற்சாகம் கொடுக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் நம் உணவு பற்றாக்குறை சிறிதளவு குறையும்.

நாம் மின்சாரத் துறையை எடுப்போமானால், அங்குள்ள டிப்போக்களில் மீட்டர், ஓயர் போன்ற சாதனங்கள் இல்லை. புது கனெக்ஷன் கேட்டால் அவர்களிடத்தில் தகுந்த சாதனங்கள் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். இதை இந்த அரசாங்கம் கவனித்துத் தகுந்த சாதனங்களை அந்த டிப்போவிற்கு கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் எத்தனையோ ஆயிரம் ஏக்கரில் ரப்பர் பயிர் செய்து இருக்கின்றனர். இந்த அரசாங்கம் கூட 5,000 ஏக்கரில் ரப்பர் நட்பு இருக்கிறது. இந்த ரப்பர் டியூபுகள் செய்வதற்கும், பெலான் ஸ்ரீஜிக்கல் களவுஸ் இவை போன்ற சாதனங்கள் செய்வதற்கும் மிகவும் நல்லது என்று சொல்கிறார்கள். ஆகவே இந்த அரசாங்கம் ஒரு தொழிற்சாலை அங்கே அமைத்தால் நன்றாக இருக்கும். அங்கே ஒரு ஃபேபரைஸ்ட் ரப்பர் பாக்டரி, ஆரம்பித்தால் நாகர்கோவிலில் உள்ள ஸ்டேட் டிரான்ஸ் போர்ட் பாடி பில்டிங் ஒர்க்ஷாபில் சீட்டுகள் செய்வதற்கு உபயோகமாக இருக்கும்.

ஓர் இடத்தில் தொழிற்சாலை பெருக வேண்டுமானால் ரயில் பாதையும் துறைமுகமும் மிகவும் அவசியம். ஆகையால் இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் கன்னியாகுமரிக்கும்-திருநெல்வேலிக்கும் ஒரு ரயில் பாதை போட வேண்டும். குளச்சல் துறைமுகத்தைப் பெரிதாக்க வேண்டும். இதற்காக இந்த அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு சிபார்சு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

போலீசார் தங்கள் கடமைகளைச் சரியாகச் செய்வது இல்லை. இரவில் தூங்கிக்கொண்டு இருப்பவர்களை தட்டி எழுப்பி, ஸ்டேஷனில் கொண்டு போய், வாயில் சராயத்தை ஊற்றி, டாக்டரிடத்தில் போய் சர்டிபிகேட் வாங்கி, அவர்களை மாலிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டில் ஆஜராக்கி தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்கிறார்கள். இது போன்ற நடவடிக்கைகளை அறவே ஒழிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கன்னியாகுமரிக்குப் பக்கத்தில் கோவளம் என்று ஒரு இடம் இருக்கிறது—அங்கே பல மணல் மேடுகள் இருக்கின்றன. இதுவரைக்கும் 10-15 கொலைகள் அங்கே நடந்து இருக்கின்றன. போலீசார் அங்கே போய் பிணத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு வந்துவிட்டு இது தற்கொலை என்று சொல்லி தங்களது பொறுப்பை உதறிவிடுகிறார்கள். இவ்வாறு செய்யாமல் அந்தக் கொலைகளைத் தடுப்பதற்கு அரசாங்கம் சரியான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

நம் நாட்டில் உணவுப் பற்றாக்குறை இருக்கிறது. ரூபாய்க்கு மூன்று படி என்று சொல்லி ஒரு படி அரிசித் திட்டத்தில் நிற்கிறோம். இது சென்னையிலும், கோவையிலும் மட்டுமே அமுலுக்கு வந்திருக்கிறது. அது

6th March 1968] [திரு. வில்சன் அபோஸஸ்]

போல் நகர ஈட்டுப் படி சென்னைக்கும், இப்போது மதுரைக்கும் வரப் போகிறது. ஆனால் இந்தப் படி அரிசித் திட்டமும், நகர ஈட்டுப் படியும் எங்கு முதலில் விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்றால், எங்கு cost of living கூடுதலோ அங்கேதான் விஸ்தரிக்க வேண்டும். Cost of living index பார்ப்போமானால், நாகர்கோவில்தான் கூடுதலாக இருக்கிறது. ஆகையால் இவை இரண்டையும் நாகர்கோவில்தான் முதலில் அமுல் படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய சிற்றுவரைய முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

• திருமதி சரஸ்வதி பாண்ட்ரங்கம் : அவைத் தலைவர் அவர்களே, 1968-69 நிதிநிலை அறிக்கை மீது ஒரு சில விஷயங்களைப் பற்றிச் சொல்ல நான் பிரியப்படுகிறேன். வட சென்னை மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஒருகாலத்தில் சொன்னார்கள், “வடக்கு வாழ்கிறது, தெற்கு தேய்கிறது” என்று. ஆனால் இங்கே சென்னையைப் பார்க்கின்றபோது, தென் சென்னை தான் நன்றாக வளர்ந்து வருகிறது. வட பகுதியோ வறட்சி மிகுந்திருக்கிறது. நேற்று கூட நம்முடைய சபையிலே மெரீனா கடற்கரை இன்னும் அழகாக இருக்கவேண்டும், மக்களுக்கு நல்ல விதத்திலே அதை எல்லாம் சீராக, சிறப்பாக அமைக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். நான் மிகவும் அதை வரவேற்கிறேன். அதே நேரத்தில் வடசென்னையைப் பார்க்கும் போது சென்னையில் உள்ள கழிவுநீரை எல்லாம் குழாய் மூலமாக வெளியேற்றும்போது, அங்கே கடல் நீர் எல்லாம் உள்ளே புகுந்து பாழ்படுத்துகிறது. அங்கே வாழ்கிற மக்களுக்கு என்னென்ன தொத்து வியாதி வருகிறது தெரியுமா? வட சென்னையில் தான் எல்லா தொத்து வியாதி களும் வருகின்றன. வட சென்னையில் தான் மஞ்சள் காமாலை நோய், காலரா நோய் எல்லாம் வரும். எவ்வளவு தென் செனைக்கும், வட செனைக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது என்பதை நாம் நன்றாகப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

கல்வித் துறையைப் பார்த்தாலும் கூட 2 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தான் அங்கே பெண்கள் கல்லூரி நிறுவப்பட்டது. இருந்தாலும் இன்னும் நெருக்கடி இருக்கிறது. கடந்த வரவு செலவு பட்ஜெட் கூட்டத்தில், நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் பெண்கள் தங்குவதற்கான கட்டிடத்தை மாற்றி அமைக்கிறேன் என்று சொன்னார்கள். அதை இப்போது ஞாபகமுட்ட விரும்புகிறேன். ஆகவே வட சென்னைப் பெண்கள் கல்லூரியை மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டு கொள்கிறேன். அதே விதமாக, வட சென்னையில் இருக்கிற கடல் ஓரத்தைப் பார்க்கின்றபோது, கடல் ஓரத்தில் அசத்தத்தை அகற்றி, நன்றாக ஒரு பூங்கா அமைத்து, ஏழை தொழிலாளர்கள் மாலை நேரத்தில் உட்காருவதற்கு அங்கு வசதி ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும். வட சென்னையில் இதுவரையில் அப்படி ஒரு வசதி இல்லை. வட சென்னை மக்கள் ஒரு காலத்திலே ஹைக்கோர்ட் பீச்சுக்குச் செல்வார்கள்; மாலை நேரங்களில் அங்கு போய் ஓய்வு எடுத்துக்கொள்வார்கள். ஆனால் அதைத் துறைமுக விஸ்தரிப்புக்காக எடுத்துக்கொண்ட பிற்பாடு, அப்படி இருப்பதற்கு எத்தகைய வாய்ப்பும் வசதியும் செய்யவில்லை. ஆனால் அகலமாகவும், விரிவாகவும் எண்ணூர் வரைக்கும் ரோடு விஸ்தரிக்கப்படுகிறது. ஆனால் அருகாமையில் இருக்கிற கடல் ஓரம் எல்லாம் பாழ்பட்டுக் கிடக்கின்றது. அங்கே நன்றாக ஒரு பூங்கா வைத்து, மாலை நேரங்களில் வட சென்னையிலும் தென் சென்னையைப் போலவே அந்த மக்களுக்கும் வசதி தேடிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் இந்த அரசைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

குடி தண்ணீரை எடுத்துக்கொண்டால், கிணற்றில் இருக்கின்ற நீரை துரு வாருதல் என்று சொல்வார்கள். துரு வாரினால்தான் சுத்த ஜலம் கிடைக்கும் என்று சொல்வார்கள். ஆனால் புழல் ஏரியைப் பற்றி நினைக்கிற போது நீண்டகாலமாகவே துரு வாராமல் இருக்கிறது. வண்டல் படிந்திருக்கிறது. அந்த வண்டலை 30 அடி ஆழத்திற்கு எடுத்து அப்புறப்படுத்தி னால் நீரும், சுத்தமாக, குடி நீருக்கு ஏற்றதாக இருக்கும். மதில் சுவர் எழுப்புவதற்காக பல கோடி ரூபாய் செலவு செய்வது மிச்சப்படும்.

[திருமதி சரஸ்வதி பாண்டராங்கம்] [8th March 1968]

சினாவில் மஞ்சள் நதித் துயரம் என்று சொல்கிறார்கள்; அதுபோல இந்தப் புழல் ஏரியைச் சுற்றி, மதில் கட்டுவது என்பது பொருத்தமாக இருக்காது. அந்த ஏரியை நன்றாக ஆழப்படுத்த வேண்டும்.

அதிலிருந்து அந்த வண்டல் மண்ணை எடுத்தால், அதை உரமாக போட்டால் நல்ல நெல் விளையும். அந்த மாதிரி வண்டலை எடுத்து நாம் பயிருக்கு உபயோகப்படுத்தினால், இரண்டு விதத்திலே லாபம் அடைகிறோம். மதில் சுவர் எழுப்புவதற்காக பலகோடி ரூபாய் செலவு செய்வது மிச்சப் படும். மேலும் மீன்கள் அதிகமாக நீரில் உற்பத்தியாவதோடு மட்டுமின்றி, நீரும் சுத்தமாகிறது. இது பல்லாயிரக் கணக்கான ஏழை மக்களுக்குப் பயன்படுகிறது. தமிழகத்தில் உள்ள ஏரிகள், கிணறுகளை அதே விதமாக 5 அடி, 10 அடி ஆழப்படுத்தி, அதில் இருக்கிற வண்டல்களை எடுத்து உரமாகப் பயன்படுத்தினால், நமக்கு மிகவும் சாதகமாக உற்பத்தி இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். அது மட்டுமல்ல, கடலோரத்தில் பலா மரம், தென்னை மரம் எல்லாம் நன்கு வளரும். ஆகவே அவைகளை எல்லாம் வைக்கவேண்டும். நம்முடைய தமிழகத்திலே பெரிய தொழிற்சாலைகள், மற்ற நவீன சாதனங்கள் புதிது புதிதாக வருகிறபோது, காடு அழிந்த காரணத்தால் தான் புயல்களும், வெள்ளங்களும் நம்முடைய நாட்டைப் பாதிக்கின்றன. வளர்ந்து வருகிற தமிழகத்தில் முக்கியமாக ஏரி ஓரங்களிலும், குளங்களின் ஓரங்களிலும், புழலேரி ஓரத்திலும், உணவுக்கு வேண்டிய மாமரம், தென்னை மரம் நாம் வைத்தோமானால், உணவுக்குத் தேவையான ஒரு புதியவை நாம் பயிர் செய்வது மட்டுமல்ல; அந்த ஏரி ஓரமெல்லாம் காப்பாற்றப்படுவதற்கு மிக மிக முக்கியமாக இருக்குமென்று எண்ணுகின்றேன்.

மூன்றாவதாக, கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால், ஏழை அனாதை இல்லங்களில் உள்ள குழந்தைகள் இருக்கிறார்களே, அவர்களுக்கு ஸ்பெஷல் பீஸ் கட்டவேண்டியிருக்கிறது. இலவசக் கல்வி மிகவும் வர வேற்க்கூடியதுதான். ஆனால் இந்த ஸ்பெஷல் பீஸைக் கட்டுவது என்றால், வெளியில் இருந்து வந்து படிக்கின்ற மாணவர்களுக்கு வருஷத்துக்கு 1 தடவை அல்லது 2 தடவை வசூல் செய்வதை நான் ஆட்சேபிப்பதற்கில்லை. ஆனால் அனாதை இல்லங்களில் இருக்கும் மாணவர்களுக்கு யார் கட்டுவது என்பது பற்றி அரசாங்கம் தான் ஆலோசனை செய்ய வேண்டும். உணவு, உடை கொடுக்கின்ற அரசாங்கம் ஸ்பெஷல் பீஸ் கட்டவேண்டும் என்றால் யார் கட்டுவது? கொடுக்கின்றார்கள். ஒரு குழந்தைக்கு 10 ரூபாய் கிடைக்கும். அதுவும் வசதி இருந்தால் கிடைப்பாது; தந்தை இருந்தால் கிடைப்பாது; தாய் இருந்தால் கிடைப்பாது; இவ்வாறாகப் பாடுபாடு இருக்கிறபோது, அந்தக் குழந்தைகளுக்கு யார் அந்த ஸ்பெஷல் பீஸைக் கட்டுவது என்பதை நான் உங்கள் மத்தியில் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். “இந்த அனாதை இல்லங்களில் இருக்கின்ற குழந்தைகளுக்கு, ஸ்பெஷல் பீஸ் கேட்கக் கூடாது, அவர்களின் வசூலிக்கக் கூடாது”, என்பதை இந்த அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்து, அவர்களுக்கு நல்லதொரு வாய்ப்பை அளிக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை “இந்திய” பத்திரிகையில் பார்த்தேன். தானியமே சாப்பிடாத மக்களுக்கு, மத்திய அமைச்சர் ஜகஜீவன்ராம் அவர்கள் பரிசு கொடுத்தார் என்று. தமிழகத்தில்கூட யார் யார் தானிய உணவு இல்லாமல், இயற்கை ஆகாரம் உண்ணுகிறார்களோ அவர்களை எல்லாம் ஊக்கப்படுத்தி அதற்கான தகுந்த பிரசாரம் செய்து, தானியம் சாப்பிடாத மக்களை அதிகப்படுத்தி, மிச்சப்படும் தானியத்தை தானியம் சாப்பிடும் மக்களுக்கு கொடுக்கவும், இதற்கு அவர்களுக்கு உற்சாகம் கொடுக்க இந்த அரசாங்கம் ஒரு பரிசுத் திட்டத்தை வழங்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டு, என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஜெயராம் ரெட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்த தமிழக அரசின் நிதிநிலை அறிக்கை மீது என்னுடைய சில கருத்தைச் சொல்ல நான் ஆசைப்படுகிறேன். இப்போது ஓராண்டுக் காலம் இந்த அமைச்சரவை பதவி ஏற்ற பிற்பாடு

6th March 1968] [திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

நேற்றுடன் முடிகிறது என்று கணம் பாஸ்கப்பிரமணிய அய்யர் நேற்றுப் நமக்கு ஞாபகப்படுத்தினார். சென்ற ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கைப் பற்றி பேச முன்வந்தபோது, “இப்போது தான் மந்திரிசபை அமைத்திருக்கிறார்கள்; இவர்களிடத்தில் நாம் எதுவும் சொல்வதற்கில்லை; இவர்கள் ஓராண்டு ஆட்சி புரிந்த பிற்பாடுதான் அது பற்றி ஏதாவது சொல்ல வேண்டும்” என்று சொல்லி, அப்போது என்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்தேன். இப்போது இந்த ஆண்டு இந்த நிதி நிலை அறிக்கை பற்றி நான் அபிப்பிராயம் சொல்லுமுன், நாட்டிலே நடக்கும் சில விஷயங்கள் நம்முடைய கண் முன்னாலேயே நிற்கின்றன. 22 ஆண்டு களுக்கு முன்பு 1946-ஆம் வருஷத்திலேயே நான் இந்தச் சபையின் மெம்பராக இருந்திருக்கின்றேன். அப்போது, இங்கே வந்தாள்ள இரண்டு மெம்பர்கள் (1) கணம் எ. லக்ஷ்மணசாமி முதலியார், (2) கிளப்பாலா அம்மையார் அவர்கள்—இந்த இருவரும் அப்போதும் மெம்பர்களாக இருந்தார்கள்.

22 வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. 22 வருஷங்களில் மூன்று ஐந்தாண்டு திட்டங்கள் முடிந்துவிட்டன. அப்பொழுதெல்லாம் இங்கிலீசுலே பேசினால் ரொம்ப மதிப்பு என்று நினைத்திருந்தார்கள். இப்பொழுது எல்லாம் தமிழிலேயே தான் பேச வேண்டும் என்ற எண்ணம் சென்ற 10 ஆண்டுகளாக ஏற்பட்டு அது தீவிரம் அடைந்து வருகிறது. அந்த மாதிரி நிலைமையிலே, நாட்டிலே பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. நம்முடைய நண்பர் திரு சிற்றரசு கூட “சின்னராஜ” என்று இருந்த தன்னுடைய பெயரை சிற்றரசு என்று மாற்றிக் கொண்டதாக தெரிகிறது. அந்த மாதிரி, நாட்டிலே பல காரியங்கள் நடந்திருக்கின்றன. கடைசியாக, உங்கள் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் “எதிர் கட்சித் தலைவரவர்களே”, என்று விளித்தது போல், நாங்கள் ரொம்ப காலம் ஆட்சி செய்தது மாறி, இந்த பக்கம் உட்காரவேண்டிய நிலைமை சென்ற ஆண்டு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனால், நாங்கள் தோற்றாலும் மற்ற மாநிலங்களிலே ஏற்பட்ட துரதிருஷ்டம் இங்கு இல்லாமல், நம்முடைய மாநிலத்திலே ஒரு கட்சி சார்பிலே ஒரு அடிப்படையுடன், ஒரு கட்சி மந்திரி சபை ஏற்பட்டது குறித்து நாங்கள் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். அதுவும் குறிப்பாக, இங்கே தலைமை வகிக்கும் முதலமைச்சர் அவர்கள் நல்ல நியாயம் ஆனவர் என்று பலராலும் போற்றப்படுபவர்—ஆதலால், அவருடைய தலைமையிலேயே இந்த மாநிலம் ஒருமைப்பாடுடன் நடந்து வரவேண்டும். மற்ற மாநிலங்களைப் பார்த்தால், அங்கே இருக்கும் உறுப்பினர்கள் எல்லாம் கட்சிவிட்டு கட்சி மாறி அரசாங்கங்களை கவிழ்த்து வருகிறார்கள். ஆனால் இங்கே இருக்கும் அரசு ஒரு கட்டுப்பாட்டுடன் ஒரு உறுதியான மனப்பான்மையோடு நடப்பதைப் பார்க்கும்பொழுது நமக்கு ஒரு ஆறுதல் வரத்தான் செய்கிறது. அந்த முறையிலே அவர்கள் ஒரு வருஷம் காலம் ஆட்சி நடத்தியதை நான் வரவேற்கிறேன்.

இந்த அடிப்படையிலே நம்முடைய அரசாட்சியிலே சென்ற ஒரு வருஷம் நடந்த சில விஷயங்களைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். இப்பொழுது எல்லோரும் எதிர் பார்த்தார்கள், இதிலே ஸ்பாய்க்கு ஒரு படி அரிசி போடுகிறார்கள் இதனால் வரவு செலவு திட்டத்திலே ரொம்ப “deficit” வரும்—அதாவது நிதி நிலை பற்றாக்குறை வரும் என்று நினைத்தார்கள். நமது நண்பர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் சொன்னது போல், இதிலே பெரிய, பெரிய “financiers” அதைப் பற்றி அபிப்பிராயம் சொல்லி ஏமாற்றம் அடைந்துவிட்டார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஆனால், நான் அப்படி ஒரு “financier” என்று இல்லாவிட்டாலும் கூட, நானும் கூட நினைத்தேன் “இப்படி ஒரு திட்டம் கொண்டு வருகிறார்களே இதற்கு எல்லாம் பணம் காலாமல் போய்விடுமே” என்று. ஆனால், இவர்களுக்கு எல்லா வகையிலேயும் அதுவும் “Revised Estimate”-லேயும் கூட ஜாஸ்தியாகவே வந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த முறையிலே பற்றாக்குறை 45 லட்சம் இந்த வருஷம் என்றாலும், அடுத்த வருஷம் அதிகபட்சமான அளவிலே இருக்கும் வகையிலே இவர்கள் இந்த நிதி நிலை அறிக்கையைத் தயாரித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் நல்ல அதிருஷ்டசாலிகள் என்று கூட நான் சொல்லுவேன்.

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

[6th March 1968]

4 10
p.m.

மற்றும் நான் இங்கே ஒரு எச்சரிக்கை சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்பொழுது “sales tax” போன்ற குறிப்புகளிலே நீங்கள் எதிர் பார்க்கின்ற பணம் அடுத்த வருஷத்திலே வருமா என்பதை நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அதிலே 6, 7 கோடி ரூபாய் அதிகமாக வரும் என்று அவர்கள் குறிப்பு கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரியான முறையிலே உதாரணமாகத் தான் நான் இதைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். குறிப்பாக, பருத்தி நிலைமையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். போன வருடம் 86 ரூபாய் இதே வட்டாரத்தில் விற்பது. அது இப்பொழுது 40 ரூபாய்க்கு விற்கிறது என்று எனக்குத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது. அந்த மாதிரி பார்க்கும் பொழுது, ஒரு பொருளின் விலைஇப்பொழுது பாதி விலையாகும் பொழுது நீங்கள் எதிர் பார்க்கின்ற பணம் வருமா என்று பார்க்க வேண்டும். அதாவது “anticipated income” நீங்கள் எதிர்பார்க்கிற அளவுக்கு வருமா என்று பார்க்க வேண்டும். இதே மாதிரி, மிகளாய் வத்தல் போன்றவைகளுக்கு அது மாதிரி வருமா என்று நான் சந்தேகிக்கிறேன். அப்படி வந்தால் மிகவும் நல்லது தான். அந்த முறையிலே இந்த பட்ஜெட் எதிர் பார்க்கின்ற அளவு பணம் வருமா என்பதை யோசித்து இந்த அரசு காரியங்களை நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பொதுவாக ஆரம்பத்திலேயே “Finance Commission” நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்று அவர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள். அதோடு மாதிரிமல்லாமல் இந்த “Constitution”-யே மாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறார்கள். பத்திரிகையிலே இது பற்றி நான் விமரிசித்ததைப் பார்த்தபோது “Constitution”-யையே மாற்றுவது சாத்தியமான காரியமில்லை என்றே நினைக்கிறேன். ஆனால், “Finance Commission”-க்கு இது பற்றி “reference” கொடுப்பதாலே இன்னும் விரிவாக ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டுமென்றுசொன்னால், மிகவும் நல்லது என்று நினைக்கிறார்கள். ஏனென்றால், இதுவரை ஒரே சர்க்கார் தான் மத்தியிலும், மாநிலத்திலேயும் இருந்தது. அவர்கள் சொல்லுவதை எல்லாம் இங்கிருந்தவர்கள் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதற்கு இடமில்லாமல், இரண்டு பேரும் அவர்களுடைய கட்சியை தெளிவாகச் சொல்லி “Finance Commission”-லே தமக்கு கிடைக்க வேண்டிய நியாயத்தை முடிவு செய்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பு இருக்கின்றது இப்பொழுது என்றே கருதுகிறேன். இவர்கள் சொல்லி முடிவதற்குள் நேயே அங்கேயும் “Finance Commission” என்று ஏற்படுத்தி, திரு. தியாகி என்பவரை அங்கே போட்டிருக்கிறார்கள். எதற்கு எடுத்தாலும் டெண்டர் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவதை விட, இந்த “Finance Commission” உடன் அந்த விஷயம் தீர்ந்துபோய்விடும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சென்ற வருஷம் கவர்னர் உரை மீதான விவாதத்தின்போது, நான் இந்த படி அரிசி திட்டத்தை பற்றிச் சொன்னேன். அப்பொழுது எல்லா ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் சொன்னார்கள், “ஏழைகளுக்கு படி அரிசி போடக் கூடாது என்று தானே நினைக்கிறீர்கள்; அதனால் தானே இந்த திட்டத்தை எதிர்க்கிறீர்கள்” என்றார்கள். நான் இப்பொழுது சொல்லிக் கொள்கிறேன். இது நல்ல ஒரு திட்டம் என்றாலும் கூட, இதைப் போகப் போக மேலும் பல இடங்களுக்கு விரிவு படுத்த முடியாத நிலைமையில் தான் இந்த அரசாங்கம் இருக்கிறது. அப்படி ஒரு பகுதியினருக்கு மாத்திரம் போட்டுக் கொண்டிருப்பதை விட, அந்த பணத்தை நல்ல முறையிலே விவசாயிகளுக்கு கொடுத்து, உணவு அபிவிருத்தியை இன்னும் அதிகமாக்கச் சொல்லலாம். இதை நான் நல்ல எண்ணத்துடன் தான் சொல்லிக் கொள்கிறேன். எனவே, இந்த திட்டத்தை மறுபடியும் புனர் ஆலோசனை செய்து இந்த திட்டம் உபயோகமானது தானா என்று பார்க்க வேண்டும்மென்று இந்த அமைச்சரகத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நிர்வாக செலவினங்களைப் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகளை சொல்லிக் கொள்கிறேன். ஏற்கனவே, நம்முடைய நிர்வாக அமைப்பைப் பற்றி, நிர்வாகத்தில் இவ்வளவு தான் செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு அபிப்பிராயம் இருந்தபோதிலும் கூட, காலப் போக்கிலே வருஷாவருஷம் எந்த

6th March 1968] [திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

அளவுக்கு இருக்க வேண்டும் என்பது மாறி இப்பொழுது இரண்டு மடங்கு, மூன்று மடங்கு என்று உயர்ந்து நிர்வாகச் செலவு அதிகரித்திருக்கிறது. இதைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது, திருமதி லட்சுமி கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் கூட இதை நன்றாகச் சுட்டிக் காட்டினார்கள். எனவே இதைப் பற்றி இந்தப் புதிய சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர்கள் எல்லாம் ஆரம்பத்திலே சில கருத்துக்களைக் கொண்டு தீவிரமாக காரியங்களை ஆற்றினார்கள். இப்பொழுது அதிலே சனக்கம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எனவே, நண்பர் திரு மாதவன் அவர்கள் அதிலே துடிப்பாக இருந்து காரியங்களை ஆற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது விவசாயத் துறையிலே “Electricity” கொடுப்பதும், மற்றும் கிணறு தோண்டுவதற்கு ஏராளமான பணமும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அது குறித்து விவசாயிகளின் சார்பிலே நான் நன்றியை இந்த அரசுக்கு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பருவ மழையை நம்பி, அது அடிக்கடி பொய்ப்பித்து விடுவதைப் பார்க்கும்பொழுது, நாம் இன்னமேல் அதிகக் கிணறுகளை விவசாயிகளுக்குக் கொட்டிக் கொடுத்து, நம்முடைய விவசாயத்தைப் பெருக்குவதுதான் நல்ல முறையாக இருக்க முடியும். அதைத்தான் நாம் நம்பியாக வேண்டும். கிணறுகளுக்கு ஏராளமான பணம் கொடுக்கிறோம். 5,000 ரூபாய் வரை கொடுப்பதாக இப்பொழுது ஏற்பாடாகியிருக்கிறது. ஆனால் கிணறுகளை வெட்டி விட்டு தண்ணீர் இல்லை என்று சொல்லி மக்கள் பல இடங்களிலே ஏமாற்றும் அடைந்து விடுகிறார்கள். இதனால் அரசாங்கத்தில் பணமும் செலவாக வினாக்கிவிடுகிறது. அதனால் தான் நான் விவசாய அமைச்சரிடம் சொன்னேன், “Drilling machine” வாங்க வேண்டுமென்று. ஆனால் அவர்கள் அப்படி “Drilling machine” வாங்குவதிலே அன்னிய செலாவணி போன்றவைகளிலே மிகுந்த கஷ்டம் இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். நான் இங்கே நடக்கும் அகில உலக பொருட்காட்சியிலே, ரஷ்யா வினுடைய ஒரு ஸ்டாலுக்குள்ளே போனேன். அங்கே இந்த “Drilling machine”, வைத்திருக்கிறார்கள். பக்கத்திலே இருந்தவர்கள் நம்முடைய சர்க்காரிடம் சொல்லி இதை வாங்கச் சொல்லலாமே என்றார்கள். ஆனால், அப்படிப்பட்ட “Drilling Machine”ஐ கேரளாவுக்கு இலமாக கொடுத்திருப்பதாக தெரிகிறது. ஆனால், நாம் அதை வாங்க வேண்டும் என்றால் தான் பல சிரமங்கள் இருக்கின்றன என்று சொல்லி கிறார்கள் என்று என்னுடைய நண்பர்களிடம் சொன்னேன். நாம் இந்த “Drilling machine”ஐ வாங்கி கிணறுகளை வெட்டினால், எப்படியும் தண்ணீர் கிடைக்கும்; நம்முடைய பணமும் வீணாகாது. அவ்வாறு செய்ய வேண்டுமென்று இந்த அமைச்சரவையைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதை ஏன் நான் சொல்லுகிறேன் என்றால், நம்முடைய விவசாய அமைச்சர் அவர்கள் இந்த 16-ஆம் தேதி அருப்புக்கோட்டைக்கு வருகிறார்கள்; அங்கே அவர் அரை மணி நேரம் இருந்தால் போதும்; அங்கே வெட்டப்பட்ட 10 கிணறுகளைக் காட்டி, அதிலே ஒரு சொட்டு தண்ணீர் கூட கிடைக்காததை நேரிலே காட்டுவேன். மதுரை ஜில்லாவிற்கு பக்கத்திலேயும் கூட 5 ஆயிரம், 10 ஆயிரம் ரூபாய் செலவு செய்து வெட்டிய கிணறுகளில் ஒரு பொட்டு தண்ணீர் கூட கிடைக்கவில்லை. எனவே, இப்படி நஷ்டமும், ஏமாற்றமும் நம்முடைய விவசாயிகளுக்கு ஏற்படும்பொழுது, இந்த “Drilling Machine” போட்டு கிணறுகளை வெட்டினால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

பொதுவாகத் தொழில் அபிவிருத்தி ஏற்படவில்லை என்று சில பேர் சொன்னார்கள். இந்த மாகாணத்தில் ஏற்கெனவே ஏற்படுத்தியுள்ள தொழில் போதும். தொழில் மந்திரியாக திரு. வெங்கட்ராமன் இருந்த போது ஏராளமான தொழில் முன்னேற்றம் செய்து விட்டார்கள். மொத்தத்தில் நாம் நிறையத் தொழில் அபிவிருத்திக்காக செலவழித்து விட்டோம். இப்போது விவசாயத்தில் சரியானபடி அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டு வருகிறது. ஏற்கெனவே இருக்கும் தொழில்களை நன்றாக நடத்துவதற்கு அதிக பணம் செலவிட வேண்டுமென்று, நம்முடைய “தொழில் அமைச்சர்

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [6th March 1968]

அவர்களை கேட்டுக் கொள்கிறேன். தொழிற் பேட்டைகள் பல இடங்களில் கட்டி இருக்கிறார்கள். பல இடங்களில் தொழிற் பேட்டைகளில் உள்ள கிடங்குகள் காலியாகக் கிடக்கின்றன. இருப்பினும் இன்னும் பல ஊர்களில் புதிதாகக் கட்டிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். எங்கள் விநியோகத்தில் இருக்கும் தொழிற் பேட்டையில் இருக்கும் இடங்களில், பல இடங்கள் வேலை இல்லாமல் இருக்கின்றன. இதையெல்லாம் கவனித்து, அதற்கெல்லாம் வேலை வாய்ப்புகள் செய்து தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும். அந்த இடத்தில் வேலை செய்ய வேண்டுமென்பதற்காக முதல் போட்டார்கள். வேலை செய்வதற்காக முதல் போட்டுவிட்டு வேலை செய்யாமல் இருப்பது நல்லது அல்ல. அந்த இடங்களில் காரியங்கள் நன்றாக நல்ல முறையில் செய்வதற்கு வழி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இப்போது மத்திய அரசு இன்ஜினியரிங் காலேஜ்-பாலிடெக்னிக் 1—5 இருக்கலாம் என்று சொல்கிறார்கள். “Propostinal Ratio” இப்போது மறுபடியும் ஆலோசனை செய்து 1—3 இருக்கலாம் என்று அறிக்கை விட்டு இருக்கிறார்கள். இந்த முறையை இனிமேல் அமுல் நடத்த வேண்டும், இன்று காலையில் நம்முடைய “Technical Education Director” இடத்தில் போய் ஒருவர் மூன்று வருஷம் ஆகிவிட்டது, என் மகன் இன்ஜினியரிங் படித்திருக்கிறான். அவனுக்கு இன்னும் வேலை கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லி வருத்தப்பட்டார். இனிமேல் படித்துவிட்டு வருபவர்களுக்கு வேலை கொடுக்க என்ன துறைகளில் முடியும் என்பதை இந்த அரசு கவனிக்க வேண்டும். இன்னும் ஏராளமான இன்ஜினியரிங் கல்லூரிகளை ஆரம்பித்து மேலும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஏற்படுத்த வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். என்னைப் போல் அந்த காலத்தில் பி.எ. படித்தவர்களுக்கு வேலை கிடைப்பது கஷ்டம். ஆனால் இப்போது பி.ஈ. படித்தவர்கள் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள்.

பொதுப் பணித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்கு சொல்கிறேன். இப்போது 300 மைல் ரோடுகளைத்தான் “Higways” எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். முன்பு இது 250 மைலாக இருந்தது. சில பஞ்சாயத்துக்களில் 275 மைல் ரோடுகள் இருக்கின்றன. இவைகளை எடுத்துக் கொள்வதா வேண்டாமா என்பதற்காக “Select Committee” போடுகிறார்கள். ஒரு வருஷத்திற்கு ஒரு ரோடை எடுத்துக் கொண்டால் எங்கள் ஊருக்கு பஸ் விட வேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். ரோடு “Highways”-ல் இருந்தால் பஸ் விடுவேன் என்று சொல்கிறார்கள். அந்த மாதிரி முறை இருப்பதால் அதற்குப் பணம் ஒதுக்க வழி இருக்குமா என்று பார்க்கும்படி அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்த பட்ஜெட்டில் லாட்டரி போடப் போவதாக சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. இது அவசியம் போடத்தான் வேண்டுமா என்பதை அரசாங்கம் மறு பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். போன ஞாயிற்றுக்கிழமை “ஜாக்பாட்” பந்தயத்திலே அரசாங்கத்திற்கு ரூபாய் 8,000 வரியாக கிடைத்து இருக்கிறது. இந்த மாதிரி எவ்வளவோ பணம் வரும். சர்க்கார் லாட்டரி நடத்துவதால் “சர்க்கார் லாட்டரி” ஆகிவிட்டது என்று சொல்கிறார்கள். அப்படி ஒன்றும் இல்லை. சர்க்கார் நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. லாட்டரி நடத்தித்தான் நம் பொருளாதாரத்தை சீர் செய்ய முடியுமா என்பதைப் பற்றி யோசிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியில் நம்முடைய நண்பர் திரு. சிற்றரசு அவர்கள் மிகவும் ஆவേശமாகவும், ஆத்திரத்தோடும் பேசினார்கள். எனக்கும் அவர் பேசியதில் பாதி ஆத்திரம் தான், அவர் சொன்ன கருத்தில். இப்போது அரசியல் எப்படி ஆகி விட்டது என்றால் ஒருவரை ஒருவர் தரக்குறைவாகப் பேசுவது. யார் எந்தக் கட்சியை சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், அரசியல் ரீதியில் ஒரு தரமான முறையில் காரியங்கள் நடத்திக்கொண்டு போக வேண்டும். என்னைப் போன்றவர்கள் இன்றைய அரசியல் நிலைமையில், அரசியலில் இருக்க லாய்க்கு இல்லை என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. மேடையில் பேசுபவர்களைத் தரமாகப் பேசும்படி அந்தந்த கட்சித்

6th March 1968] [திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

தலைவர்கள் உத்திரவிட வேண்டும். எதிர் கட்சியில் இருப்பவர்களில் இதற்கு பொறுப்பானவர் மாண்புமிகு பொதுப் பணித்துறை அமைச்சர் என்று சொல்கிறார்கள். எங்கள் கட்சியில் இதற்கெல்லாம் பொறுப்பானவர் திரு. காமராஜ் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் இரண்டுபேரும் கூடிப் பேசி, இந்த மாகாணத்தில் அரசியல் நன்றாக இருக்க வேண்டிய வழி வகைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக “Language Issue” அது குழப்படியாக, இருக்கிறது. நேற்று எங்கள் தலைவர் மற்ற கட்சித் தலைவர்களுடன் கூடிப் பேசி இருக்கிறார்கள். எங்கள் தலைவர் மதுரைக்கு போய் இருந்தார்கள். அங்கே இருக்கும் பையன்களுக்கு இந்தி என்று சொன்னாலே “அலெர்ஜியாக” இருக்கிறதே என்று சொன்னார்கள். அந்த மாதிரி இப்போது எல்லா இடத்திலும் “Prestige” வந்து இருக்கிறது. எப்படியாவது நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு நல்ல முடிவு எடுக்க வேண்டும். நாம் தீர்மானத்தை போட்டு விட்டோம்—தமிழே என்று. அது மிகவும் அதிர்ச்சியாகப் போய் விட்டது. எதிர்காலம் நல்ல முறையில் இருக்க வேண்டும். இந்த சர்க்கார் நம் மாகாணத்திற்கு நல்ல பெயர் கொண்டுவருவதற்கான சூழ்நிலை உண்டாக்க வேண்டும். திரு. சிற்றரசு அவர்கள் முடித்த மாதிரி இறுதியில் முடித்து, அதே கருத்துக்களை சொல்லியே என்னுடைய சிறுநரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

THIRU K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Respected Chairman, Sir, I am also very much desirous to speak in Tamil. But as I want to speak about the Centre-State relations, the Constitution dealing with it and all that, I think it would be better for me to speak in English.

Sir, at the outset I would like to express my sincere wish and prayer that the Hon. the Chief Minister should be speedily restored to normal health so that, I hope, he will come here and reply to our debate in his usual felicitous manner. The second thing that I want to say is this. Whatever may be the beauty and artistic performance of the Budget on paper, to implement the proposals therein, it is necessary that in our country there should be peace and amity in our national life, especially in the industrial sector, in the agricultural sector, and in our educational institutions. We regret to say that there are violent disturbances in the industrial sector; student unrest and indiscipline in the educational institutions and want of respect to teachers. In the agricultural sector, there are the agrarian disputes fomented by interested people. Our experienced Member Sri Jayarama Reddier said there were mutual recriminations and other things going on, sometimes leading to violence. Therefore, I would appeal to all political parties and leaders to put their heads together and appeal to the students and appeal to all others that they may lead a peaceful and good life so that the great Tamil Nad with its ancient tradition of peace and amity and respect may again take its rightful place not only in India but in the comity of nations. This is absolutely necessary, according to me, to see that the budget proposals are implemented so fully and well so that we will have economic development and prosperity soon in our country. The next thing is a very important thing. I would like, therefore, Mr. Chairman, Sir, to crave your indulgence to deal at length with that particular matter. We in our State when we frame our Budget are not able to do it in an unlimited manner at all (The hon. Member was not audible).

[6th March 1968]

MR. CHAIRMAN : I think the other mike will co-operate better with the Hon. Member.

THIRU K. BALASUBRAMANYA AYYAR : The other mike is rather a strange figure (*Bayam aka irukirathu*) (An hon. Member : Like your cap). I imitated the Hon. Chairman by wearing a black cap. The Hon. Chairman has changed it to a white cap but I have not done it. I hope you will excuse me for giving this information.

Our State cannot frame its Budget proposals in a free atmosphere in an unlimited manner. Our financial competence is coterminous with our legislative competence. That is the first thing. And the second thing is our economic relationships are entirely controlled by two bodies. One is the Finance Commission appointed every five years and the other is the great Planning Commission, and it is according to the directions, decisions and recommendations of these two bodies only that we can frame our Budget. We are able to impose new taxes according to the list given to the States now. Up till now four Finance Commissions have been appointed, and the Fifth Finance Commission, fortunately, has been suggested by the Deputy Prime Minister and the Minister for Finance, and the names of the Members also have been announced. They will soon function. Every recommendation of every Finance Commission up till now—the first, second, third, and also the fourth headed by Dr. Rajamannar—has been that there should be a review of the Centre—State relationship in respect of financial resources and that that review is almost imperative. This recommendation is also seen in the report of Third and the Fourth Finance Commissions. Therefore, it is high time that we thought of having a review of the Centre-State relationship. Article 280 of the Constitution prescribes the functions given to the Finance Commission. They are of three kinds. One is the devolution of the Union taxes, duties, and so on. The second is the devolution of certain duties which are imposed for the sake of the States, and which have to be given to the States. The third is, the grants given to the States under Article 275. This is a separate matter. These are the three provision by which the Centre is able to give help to the States. (Thiru R. M. Seshadri : There is Article 282). That is a residuary article. I have studied the whole thing. There is some difficulty about that Article. Therefore I am not mentioning it. These three Articles give full power to the Finance Commission. Now various difficulties have arisen in regard to the interpretation of these Articles. The first article is Article 275. This Article enables the Union Government to give grants. The question is, whether the Finance Commission can take into account the fact that they can give grants for capital expenditure also, and for plan and non-plan expenditure also. One construction has been given to Article 275 that these grants can be made for the purpose of aiding revenue expenditure—according to accounting terminology, it is revenue expenditure—and plan expenditure and capital expenditure. Another construction given to the Article is that only grants have to be given in aid of the revenue expenditure of the State. There-

6th March 1968]

[Thiru K. Balasubramanya Ayyar]

it is in the terms of reference to the Fourth Finance Commission, nothing was mentioned about the plan expenditure at all. They say in their report that they did not concern themselves with the plan expenditure and therefore had made no recommendations. One important plea has been made before the Fourth Finance Commission, and that is that inasmuch as the proviso to Article 275 mentions about capital and recurring sums, it means also capital and recurring grants to the States. Otherwise the proviso need not have been put there. Of course, if I begin to read the Articles and the proviso here, it will take more time, and therefore I am not reading them. When the proviso to Article 275 speaks about grants-in-aid to States of a capital and recurring nature, it means grants for capital and revenue expenditure also. Therefore Dr. Rajamannar in his note has specially emphasised that the construction of Article 275 should be made clear once for all. It is better that, in spite of the fact that our respected friend Thiru Jayarama Reddiar feels that they cannot amend the Constitution, they amend the Constitution for this purpose, because a large number of States have come into existence now. It is not so easy for the Centre to discard the views of the States. After 15 years of the coming into force of the Constitution, we are taking up this question, now. Every Finance Commission has stated that there should be a review of the Union-State relationship. Therefore I think there should be no difficulty, at least for those who are interested in the Centre State relationship, in amending the Constitution. The Constitution has been amended previously for other purposes. It should be amended now for the purpose of stating whether Article 275 applies also to the capital expenditure, and whether grants-in-aid should be given for revenue expenditure and also capital expenditures.

So far as income-tax is concerned, they have made some provision. Eighty per cent of the tax will be distributed to the States. But there is an important thing called Corporation tax. Unfortunately, Article 271 has stated that tax on companies shall not include Corporation tax. Originally, at the time when the Constitution was framed, what the Government of India did was to bracket the Corporation tax with income-tax. Therefore, for some time, income-tax was brought and Corporation tax was brought into the divisible pool. Under the Finance Act of 1959, the position was made clear. Under this Act, no Corporation tax can be put into the divisible pool for the purpose of the States getting funds. Now at the time when the Constitution came into existence, there were very few companies. Now a large number of companies have come up in our State. Our former Industries Minister, Thiru R. Venkateraman, has stated that 673 companies were registered. A large number of companies have come into being, and we find from the last year's accounts a sum of Rs. 390 crores has come from Corporation tax, while Rs. 250 crores have come from income-tax. The Corporation tax has gone up by $1\frac{1}{2}$ times the income-tax. It is high time that the Corporation tax also was included under income-tax. There is one thing more. Instead of leaving it merely as a term of reference to the Finance

[Thiru K. Balasubramanya Ayyar] [6th March 1968]

Commission, it is better that the Constitution itself enunciates the principles—the principles on which the distribution should be made between the various States. A number of principles have been argued and mentioned, and each State has put forth its own idea. Population is one factor. Then comes the contribution to the sinking fund. The third is the socially backward State, which requires assistance. All these have been mentioned. When the question comes to be decided, it more or less changes with the opinion of the particular Financial Commissioners who are appointed. It goes on changing with the opinion of the Members who are appointed by the Commission. Therefore, Dr. Rajamannar in his note also recommended that the Constitution should enunciate the general principles. It should not be left to the Finance Commissions to interpret it and apply it to the particular States. The general principles, namely, population, contribution, social backwardness, and the per capita income, should be enunciated, and these should be taken into consideration. Equal credence should be given to all these factors and the amount finally determined. All these must be enunciated in the Constitution. So, for these fifteen years, we have found all these difficulties.

Then the Planning Commission comes into the picture. The Planning Commission has got the power to allocate funds for the purpose of meeting capital expenditure and so on. The Finance Commission, which is a statutory body under the Constitution and appointed by the President, has power to give recommendations to the Government. This constitutional body has been deprived of the power, and the Planning Commission, which is not a constitutional body, but which is appointed by the Government of India, and which has come into existence after the Constitution came into force, has now got full power to decide all these things. That is why a reduced provision has been made for Plan expenditure in the Fourth Plan period. That is why our share also becomes a little less. That aspect also should be examined by the Finance Commission. There should be only one statutory body that should have the power to take into consideration the plan expenditure and the revenue expenditure and make recommendations for the distribution of the proceeds of the divisible pool under Article 282. But the Planning Commission has now used Article 282 for the purpose of giving grants to the State. If one reads Article 282, it will be found how inappropriate it is for the Planning Commission to use that Article. Article 282 only says that the Union or the State may make any grants for any public purpose.

(Thiru N. V. Natarajan in the Chair).

It does not refer to a grant to the State. The Union or a State may make grants for any public purpose notwithstanding that the purpose is not one with respect to which the Parliament or the Legislature of the State may make laws, that is, a specific public purpose for which no provision has been made according to

6th March 1968] [Thiru K. Balasubramanya Ayyar]

the parliamentary laws. Therefore, it has been pointed out that Article 282 is merely a residuary Article which gives power to the Union or the States to give money for any specific purpose, which is not provided for by Parliamentary laws. That Article cannot be used for enabling the Planning Commission to give regularly grants for the purpose of Plan expenditure. That provision has to be made in the Constitution so as to enable the Finance commission to give grants to the State. These are the main difficulties which are in our way and it is in view of these difficulties that we want a review of the Centre-State relationship. Even with regard to Union excise duties, some difficulties have arisen. The Union Government have imposed additional excise duties in 1963 and so on, during the period of the National Emergency. Additional excise duties are not to be included in the divisible pool, because they have allocated it for Union purposes. The Finance Commission has taken that into consideration and said that if the Act remains in force for three years, they should also be included in the divisible pool. These are very important things which should be looked into by a big body. The Finance Commission is appointed every five years. It works for nearly six months or one year or so and then it is wound up. Afterwards when the Plan resources change from year to year, there is nobody to help. It is all in the air. The Government of India do the whole thing. Therefore, it is absolutely necessary that there should be a Standing Finance Commission. The Hon. the Chief Minister stressed this point in his address in June. That point has been accepted by many economists. For instance, the Fourth Plan has not yet come into operation. Who is to allocate the funds and what is to be done? The Finance Commission is going to be appointed and an inter-im report will be published in September and then till 1969 it may go on and make recommendations. Of what use will it be for the States? Therefore, we should support the plea for the establishment of a Standing Finance Commission. When there is such a Standing Finance Commission, I would also make another suggestion which was made by the President of the Indian Economists' Conference which was held in Madras in January and of whose Reception Committee our Minister for Industries was the Chairman. The President has made the suggestion that a Standing Finance Commission is absolutely necessary in order to have co-ordination and liaison with the Finance Commission and there should be a Planning Finance Commission in every State also because it can look into all the problems and make representations to the Finance Commission then and there. The Chief Minister can very well be the Chairman of the State Finance Commission and the Finance Minister and other officials may be members. A suggestion is made that there should be a Finance Commission for the States also. Therefore it is that I make bold to make the suggestion that we should have a Standing Finance and Planning Body here also. I add 'Planning' because the Planning Commission is there. Unless it is abolished, it would not go. Planning Commission has come to stay and it may go on. Therefore, I suggest this to the Planning Commission. Now the Chief

[Thiru K. Balasubramanya Ayyar]

[6th March 1968]

Minister alone goes at the time of the National Development Council meeting. By that time the plans framed by the planners become rigid. The Chief Minister will be arguing before a brick wall and nothing happens. Therefore, the Chief Ministers find it always very difficult to express the requirements of the States then. Therefore, it will be better if the whole thing is put in shape in the State itself by the Planning Finance Commission here. It should have other functions in the State. For example, a number of panchayats have come up and there should be devolution of finance to these panchayats. That is a matter similar to the relationship between the Centre and the State. There should be some regulation by which moneys are given to the panchayat unions and so on. There are also the problems of block development. Recently a Special Officer was appointed and he drew up a report. I do not know what happened to that. They were mentioning about some conference to be held on the 29th December. I do not know whether it was held. That is an important matter. A number of Block Development departments are there. There is a strong feeling that the Development Department is much greater than the development that it is responsible for. Therefore it is that they want to examine the whole question. The Special Officer has examined it and made suggestions for the co-ordination of the department with the Revenue Department and so on. That function also can be given to the State Finance Commission or Planning Board. Therefore it is I make this suggestion, a suggestion which has been made by an expert.

According to the directions of the Planning Commission, this State was asked to find resources by taxation to the extent of Rs. 105 crores. On our ability to do that depended much of the devolution of finance, and we should prove ourselves to be good boys. The hon. Member Thiru Ethirajulu was complaining about that and, therefore, I am explaining how the situation arose. Now our State has somehow managed to have Rs. 82 crores. Already, we had Rs. 52 crores by additional taxation and now we will have another Rs. 30 crores. Upon the fulfilling of three-fourths of the target fixed, the Chief Minister pleads for more devolution of financial powers from the Centre. Last year, you may remember, when resources were asked for, a twenty-five per cent surcharge was immediately levied upon the landholders. We had to protest against that. Now the life of that Bill has expired and that is an end of the matter. Sometimes, the Centre gives directions to the States and expects them to carry them out. They have got the whip hand of finance and this is the result. The sales tax has been described as Kamadhenu and as one tax which is viable according to financial experts. Sir, I was on the Select Committee when this provision regarding seizure of books from traders was considered. Many proprietors came there and told us; 'We will not evade tax; we have got a code of conduct among ourselves'. My friend, Mr. Rajaram was also there in the Committee. When we examined them, we found them serious and sincere when they said this. And, therefore, this Bill was dropped. Possibly, on account of the fact that they offered to pay the tax voluntarily,

6th March 1968]

[Thiru K. Balsasubramanya Ayyar]

there is less evasion now. Of the 121 crores of rupees accounted for under State taxes, 77 crores have come from sales tax and Motor Vehicles tax. That is the only method by which we can get more money. The Finance Commission also might welcome this. So Sir, there is no use of complaining about sales tax now. Additional resources have to be there. It is true additional taxation is always a burden. This agricultural income-tax has been considered by a Select Committee. The Committee went into the proposal to increase the tax by two and a half times. The 'Nilavari Sangham' in Tanjore district took me to task for not having fought against this increase. They have also presented some petition to the Hon. Minister. They have written to me also. I think it is at Siddhamalli, though it is not proper for me to refer to letters received in the House. I remember what Dr. C. R. Reddi said once about reference to letters in the House. He said: 'I never thought that love letters would be exposed'. So these people from the Sangam protested against this two and a half times increase in agricultural income-tax. I know and Mr. Rajaram knows what we did in the Committee and still they have taken me to task for not having protested against this increase. People in Tanjore district especially are not satisfied. Their contention is that there is disparity between persons owning thirty acres and persons owning less than thirty acres. I am told that the Hon. Minister said that he would look into the matter. It is my bounden duty to remove any misapprehensions that they have got. My friend, Mr. T. K. Subbiah also knows about this. They all feel that this amount, this tax, is heavy especially in Tanjore district. As I said, any additional taxation is a heavy burden. On account of the fact that the Planning Commission has not given enough funds for Plan expenditure, we have to cut down our planning expenditure to 79 crores of rupees. In the Revised Estimate, it was 88 crores and we had to cut it down to 79 crores.

Sir, the Hon. Chief Minister, in his speech, has mentioned certain 'attitudes', one of which I have always spoken of in this Council. That is, there is no use of incurring 'prestigious' expenditure. Tourism and the like come under it. The lady Member, Mrs. Clubwalla, sitting here will excuse me for saying this. In the previous Budgets, I used to see something provided for each and everything. For development of pigs, a sum three lakhs of rupees was given. I am not against pigs. (laughter). But there are priorities to be looked into. There are several things more important than these other things. And when the resources are limited, we have necessarily to insist on priorities. And everything again depends upon Centre-State relationship. If you tax, you are abused. Therefore priorities are necessary. The second statement that the Chief Minister made was that wasteful expenditure should be avoided. That is a statement for which he deserves praise. I do not know whether I will be here again. I do not want to stand for election after my present term is over.

THE HON. THIRU A. GOVINDASAMY : நிலுவைகள்
செய்யப்படுகின்றன.

[6th March 1968]

THIRU K. BALASUBRAMANYA AYYAR : No, no. When— I go for votes, they will say, 'Some people have told me about you but we have not seen you'. But that is all a different matter. That is a private matter. What I want to mention is, I want a little more indulgence from the Chair, since this is probably my last Budget speech in this House. So, there is necessity for priorities and also for avoidance of wasteful expenditure. There are advantages in planning; there are also disadvantages. Targets have to be fixed and then expenditure incurred. As it is, every year, we allow a lot of funds to lapse. Funds are surrendered in March. If they are not surrendered, something else happens. Schemes are simply formulated by the Collectors and others without any idea of executing them during the year. The result is savings from grants. Why should there be savings from grants? What I am saying is not unnecessary criticism. All these things are wasteful expenditure. I am very happy that the two statements I have referred to were made in the Budget speech of the Chief Minister, I have very often said that before we plan, we must have consolidation for two or three years.

5.00
p.m.

Therefore it is that I say there is no use in merely planning. When I said so, the then Minister Thiru R. Venkataraman became very angry. He said : 'We must proceed with planning just as when we have got down into the river, we must proceed and not halt halfway. Otherwise we will be drowned'. Therefore he said : 'Plan or perish'. And then I stood up and said : 'Plan and perish'. (Laughter). This was published in the Madras Mail. Therefore it is that I am mentioning it. There is no use of saying 'plan or perish'. There is no point in it. Planning should be preceded by consolidation. That is why I welcome those two statements namely settling priorities and avoiding wasteful and unnecessary expenditure. There are 35 headings such as the poultry farming and other things. All of them are important in a way I admit. But when there is no food, what is the necessity for these poultry and piggery schemes and all those other things. You should take into consideration all these and arrange your priorities accordingly. If this Budget has done it, I welcome it. I have no criticism to make if it has effected reduction of expenditure on particular items. I have not looked into the Budget. If the Government have really cut down such expenditure, I should like to compliment the framer of the Budget on having done that. That is the one thing that we want effected in the Budget. We must cut our coat according to the cloth. There can be no such thing as having a big coat without having the necessary cloth to make it. It is not possible. Therefore it is that I say that our priorities should be looked into and wasteful and unnecessary expenditure avoided. If they have proceeded in this way and cut down expenditure to the extent of Rs. 8 crores, it does not matter.

Then, Sir, I come to this very vexed question of the provision of Rs. 7.25 crores on the supply of subsidised rice in Madras and Coimbatore Cities. There has been various opinions expressed. I was also hearing all of them. There are certain statements which

6th March 1968] [Thiru K. Balasubramanya Ayyar]

are good and certain other statements which are not so good. Therefore, I thought I must also give my final opinion so far as I feel in respect of this particular matter. This scheme came into operation in those areas because of the fact that Madras was a rationed area and Coimbatore was a rationed area. Now people ask : ' Why don't you introduce it in all the areas in the State ? ' Why should they? Do we have rationing all over the State? We do not have rationing in the entire State. Anybody saying it should welcome rationing. But they are not prepared to welcome rationing. It is not as if this Government should for ever resort to rationing, should for ever go on with those procurement business, and should for ever be giving this one rupee a measure 'rice. Why should we not reduce it still further and why should not the Government give three or four measures per rupee? When I was a boy we used to get 18 measures per rupee. (Laughter) I know people have bought it. That was the condition in those days. But can we ever return to those days? The world even cannot return to those days. So we cannot return to those days. Prices have gone up all over the world. In America and elsewhere where they have sound economics, the prices have gone up. Therefore we cannot return to old days. There is no question of saying : ' Why not supply rice at one rupee a measure ' throughout the State? No Government can undertake to do it and there can be no Minister who can expect to achieve it. I cannot blame the Hon. Minister for not introducing the scheme all over the State. The question is the areas where it has been introduced are rationed areas and previously they were purchasing rice at Re. 1.50 or 2.00 a measure. Even in the areas there we have fair price shops, people were not satisfied with the price they had to pay for the rice and the quality of the rice supplied at those shops. Therefore it is that at the time of the election they began to promise this one rupee a measure. They are entitled to do so in a democracy, when everybody asks for so many things. I will also say the same thing if I have the hope that I will be given the power. I will say ' I will do this, that and so many other things. ' But nobody will give me the power. Otherwise I will also make such statements and promises. There is nothing wrong in mentioning in the election manifesto that you will do this and that. They are expected to do it and people welcome it. I am not blaming them for it at all. None of the other parties blamed the government for it. But the tone and criticism seemed to sound something like this. ' Why not you do it all over the State. Because they promised it, they have been forced to do it. ' It is not as if they wanted this for ever. Nor will they be able to do it for ever. No Minister can say he will continue it for ever and all over the place. But to satisfy the people here and Coimbatore they had to do it. They are the very vulnerable sections of our population. They will shake the Governments. There is no doubt about it. Whichever Government displeases the people in those two important centres, it will fall-down. There is no doubt about it. (Laughter). I know the temper of the people in all these areas, and there is every reason for supplying them with cheap rice. There are 20 lakhs of people. And you have Government servants also. Suppose you don't pay

[Thiru K. Balasubramanya Ayyar]

[6th March 1968]

this dearness allowance, this amount will be swallowed up there. If the rice were to sell at 1.50 and Rs. 2.00 they will say 'the cost of living has gone up and therefore give us more dearness allowance'.

What do these people who suggest this, the extension of the scheme throughout the State want the Government to do? Suppose they abolish this scheme and say a measure of rice will cost Rs. 2. Coimbatore and Madras are industrial centres. There you have many textile mills and here we have many industries employing thousands and thousands of labourers and they must be fed. If the industries are to be developed, the 'Thozhilalis' also must be developed. These things cannot be answered by merely having an across the table talk. You must go before the people and say these things. Suppose you stand on a platform very well lighted and say: 'No, no. From tomorrow onwards you must pay Rs. 2 a measure'. The people will slap you on your face and you have to stop talking. There is no doubt about it. I know the temper of these people. I am not mentioning these things for mere fun. It is a serious matter. Of course this scheme costs much, as much as Rs. 7.25 crores. It is not a light matter and if you go on for years like this, large amounts will have to be spent. All these things are there. We have to increase agricultural production. There are other things that we have to do. Even when there is self-sufficiency in the State, there is this difficulty in our country. Smuggling will be going on all round. Who is to prevent it and who can prevent it? If our State is self-sufficient, bags and bags of rice will go into Kerala. Who can prevent all that? We have check posts but they are checking themselves and not the rice moving through them. That is the difficulty. That is why the check posts are not working properly and effectively. If the smuggler gives Rs. 2 for each bag, the man in the post says, all right and allows it. Like that it goes on. Therefore I think it is not possible to check these movements. Even if there is self-sufficiency it will be difficult to check these movements. So rationing has been there except during the days when Rajaji abolished it. I have been living here all these years and there has been rationing from 1950. It is not possible to lift it. It is a thing which you cannot accomplish. Therefore once there is rationing in these areas you have necessarily to give rice, cheap rice to these people. One rupee a measure is a good arithmetic. Therefore the Government have adopted it.

It is all right to say that Rs. 7 crores are being sent unnecessarily for the sake of a few people. But they are not few and most of them are industrial employees and many of them are Government servants. Therefore it is that we have to feed them so that they could be kept quiet and useful. This is all that I feel about it.

Now, Sir, I will proceed quickly and say what I wish to say on some of the important matters. The next thing I wish to refer to is about agriculture. I am glad that right stress has been laid in the Budget speech on the necessity for spending large amounts on Agricultural production. It is very good and in spite of the fact that the Plan expenditure has been restricted they have adopted what they call institutional finances. But that is a very difficu

6th March 1968] [Thiru K. Balasubramanya Ayyar]

matter. They have suggested Agriculture Refinance Corporation and then the Life Insurance Corporation, The Reserve Bank, the Land Mortgage Bank, etc. All these bodies have been suggested for the purpose of raising finance. The difficulty is that in the matter of giving loans to agriculturists, their procedure is cumbersome and there is delay in disbursing the loans. They won't give it at the proper time. They will encumber people with the help at the time when it is not wanted. Now, of course, improvements might have been made. Still the working of the co-operative societies is not satisfactory. There is a report published recently by the Government of Madras about the working of these Co-operative Societies. I looked into it. It is terrible; the number of offences that are committed and the way in which the societies are working are not at all satisfactory. Last night an article about this appeared in the Madras Mail, and, therefore, I am mentioning it here. Therefore it is very difficult to get institutional finance. The M.I.T. has no finance to give. It has spent all its money. The difficulty is about co-ordination. This is the most important thing the co-ordination of the moneys and their application to the agriculturists at the proper time. The time factor is the most important for the agriculturists. At the time when funds are needed urgently, the agriculturists must be given the money. If they do not get the money at the proper time they will lose the crop. That is why the agriculturists borrow sums from the money-lenders and bigger landlords. With all the efforts of the co-operatives, they have been able to meet only fourteen per cent of loans of the agriculturists. The rest was given by money-lenders and bigger agriculturists. It is very difficult to get institutional finance at the proper time. Therefore the Chief Minister suggested that there should be watchful care about the work of these bodies. For this purpose, a Planning and Finance Commission is necessary for this State. I made this suggestion to the previous Ministry also. The then Leader of the House, Thiru R. Venkataraman, said that this was a matter to be considered.

5-10
p.m.

Then, Sir, I suggest that there should be a Board of Agriculture just as we have the Electricity Board. I am mentioning this to the Hon. the Minister for Agriculture. He has very good ideas about agriculture. The Board should consist of representatives of Farmers, Officers, Ministers, and so on. The Minister may be the Chairman of that Board, and that Board should be entrusted with the function of distributing fertilisers and sums of money to the agriculturists. They may take finance from any place just as the Electricity Board is getting money from the State Government, by open market loans, and so on. These finances should be applied in proper time and given to the agriculturists. If the efforts in giving finances to the agriculturists are co-ordinated, the agriculturists will be very happy and will get the money in time. Just like the Electricity Board, the Agriculture Board also can function. If the suggestion given by me is adopted,

[Thiru K. Balasubramanya Ayyar] 6th March 1968

the institutional finance to the agriculturists can be given in proper time, and agriculturists will be greatly helped. Then the agriculturists can get pumpsets and so on. I am very happy that large sums of money are being allotted for supplying pumpsets.

Then I come to Education. On Education, I have not got much to say except that after the introduction of free Education in the secondary schools, there has been a deterioration in discipline. Also the aided secondary schools have got into more difficulties. I mentioned this also to the Hon. the Minister for Education at a conference. There is very great difficulty in the matter of maintenance of these institutions, putting up new buildings, and attending to repairs. Therefore it is that maintenance grants have to be given. I am not for the process of increasing the special fees at all, because yesterday Mr. Kamaraj also spoke about this. Special fees are sometimes being abused. It is better to give maintenance grants regularly to those who are in need of funds for the purpose of maintaining institutions. This is the most important thing. This has to be done so far as secondary education is concerned. This free education was suddenly introduced without any phased programme. If it was a phased programme, it should have been all right. Because it was suddenly introduced all our resources have gone, and we were not prepared for all the expenses that we would have to meet. Therefore the aided secondary schools are finding great difficulty to run their schools. For example, I am the Correspondent of an aided school, and I am finding it difficult to run the school without adequate maintenance grants. Because of difficulty in running the school without adequate funds, we resorted to the staging of a benefit performance, a drama by 'Cho', about which questions were asked here. 'Mohamed Bin Tuglak' drama was staged, and this was seen by a thousand people. It had also brought us some good money. I did not attend the drama fully. Some fun was made of political parties in the drama. It is the usual fun. Tuglak comes and says that he wants to become the Prime Minister. Then many people would not help him. They said they would come to his side, if they made them the Deputy Ministers. When he agreed, all the three hundred and fifty people defected from the party and supported him and wanted to become the Deputy Ministers. Probably this was a satire on some things that are happening in the States. Perhaps it was a bit exaggerated. Nobody will take it seriously. This is a mere fun. Many things are happening, and do we not make fun of them? A strong indictment is made about the defectors. This is not a thing for which the promoters of the drama should be taken to task. Some one says that rice should be sold at one rupee per measure. Tuglak says it is very important. He showed his finger and said it should be Re. 1. It is all in fun or if the Government take it as criticism, so many criticisms are made here about one-rupee a-measure of rice, etc. I do not think there is anything wrong. At any rate I am in the Council here. They make fun of legislature members. We got some money by way of staging that drama. On that account I do not justify it. If it infringes the rules, I do not think we are justified in doing it. Anyhow I am mentioning

6th March 1968] [Thiru K. Balasubramanya Ayyar]

it, as I attended part of the drama. It does not require any questions to be asked in this matter. I am mentioning this because I was present there for some time, and I am bound to mention this, for the sake of Cho. Otherwise, he will get into trouble.

On page 36, it has been mentioned that the Government are anxious to encourage the Siddha system of medicine. I have no objection to it. I am only anxious that we should encourage all the three systems of medicine. There are of course statements about the improvement and encouragement of the other systems. They are interested in the other systems of medicine also. I want to make it clear that all the three systems are based upon the same principle, but only the names differ. Many of our Rajahs had Unani doctors. There was a Unani doctor called Zin Allauddin, the uncle of Sir Mohamed Usman in Tanjore. Our people do not make any difference between the systems of Indian medicine. Whether the language is Arabic, or Sanskrit, or Tamil, it does not matter. But we must understand the prescriptions correctly. For instance, it is said: 'கல்லைப் பிசைந்து தலையில் போட்டால் தலைவலி தீரும்' That is a very good idea. We should correctly understand the terms expressed here. That is why the Siddha system has to be correctly interpreted and mentioned to people because most of these Tamil songs by Siddhas do not explicitly tell these things. It was considered a secret in those days, and, therefore, they covered it up by various words. Those people who know it only can understand. Similar is the case with Ayurvedha system. I would appeal to the Government not to make any difference between the three systems. I am not saying they are making. I am only asking them not to make any difference between them but to encourage all of them so that they may all combine and relieve us of all diseases. For example, take Sarpagandi. Pills are now made out of it. Ayurveda people are getting lakhs of rupees because of this. They can always add to the pharmacopea.

With regard to raffles, I have got to say one or two things. The object is to help meet the capital expenditure of our State. With regard to horse racing, there was an Act passed here, but it has not come into effect. Somebody mentioned that Rs. 22,000 was got in this and asked why it should not be adopted. We should not foster the gambling instinct. People are prosecuted for the "Moonu seettu". Immediately the policemen come and arrest these people. In the school, with which I am connected, three of these people were caught by the Police. Therefore, the Government have got the idea of suppressing this gambling instinct. Secondly, prize bonds were issued by the Government of India. There were three or four occasions when I saw the casting of lots in Madras. The prize bonds were abused. Therefore, the Government of India stopped it. I heard this from a Member of the Reserve Bank itself. Therefore, there is nothing wrong in my saying it. There is a lot of room for abuse in these things. There is a lot of abuse. Therefore, I request the Government to think twice or thrice over the matter.

[Thiru K. Balasubramanya Ayyar] [6th March 1968]

இதுபற்றி அரசாங்கம் தான் பரிசீலனை செய்யவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு, கடைசியில் தமிழிலேயே பேசி, என் பேச்சை முடிக்க விரும்புகிறேன்.

இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் அநேக நல்ல காரியங்கள் இருக்கின்றன. இதிலே சில குற்றங்கள், குறைகள் இருந்தால், அவைகளைச் சீர்திருத்தி, அழகாக ஆக்கி, நம்முடைய மாகாணத்துக்கு இருக்கும் நல்ல பெயரை நிலைநாட்ட வேண்டும். இந்த பட்ஜெட் வரவு செலவுத் திட்டம் நிறைவேறுவதில் எல்லோருக்கும் பொறுப்பு இருக்க வேண்டும். பொறுப்பு பற்றிப் பேசும்போது, கட்சிப் பொறுப்பல்ல. முக்கியமான பொறுப்புகள், எந்தக் கட்சியாய் இருந்தாலும், யாராய் இருந்தாலும், இதனால் ஜனங்களுக்கு ஒரு நன்மை உண்டாகிறது என்று சொல்வோமே யானால், நம்முடைய மனதுக்கு எது சரியானவையோ அவைகளை செயல்படுத்துவது நம்முடைய கடமை. அதனாலே, திருவள்ளூர் சொன்னது போல், ஒரு பக்க இல்லாமல், பக்கைய நீக்கி விட்டு எல்லா கட்சிக்காரர்களும் சேர்ந்து நன்றாக வேலை செய்து, நம்முடைய தமிழ்நாடு உயர்ந்து வரவேண்டும் என்று சொல்லி, அதைப் பார்க்க நான் கூட உயிரோடிருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன். இதைச் சொல்லி என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆசாரி : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, நிதி நிலை அறிக்கை விஷயமாக என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்ல இங்கே நான் முற்படுகிறேன். மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இங்கு சமர்ப்பித்த அறிக்கையிலும், நமது மாண்புமிகு கவர்னர் பெருமான் இங்கு நிகழ்த்திய உரையிலும், விவசாயத்துக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் நடந்த சில விஷயங்களை இங்கே குறிப்பிட நான் விரும்புகிறேன். நமது மாண்புமிகு விவசாய அமைச்சர் அவர்கள் பல மாவட்டங்களிலும் விவசாய கருத்தரங்குகள் நடத்தி, சென்ற டிசம்பர் 27-ம் தேதி அன்று கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் கருத்தரங்கு ரொம்பச் சிறப்பாக நடத்தப்பட்டது. ஆனால் கருத்தரங்கில், விவசாயப் பெருமக்களுடைய கருத்துக்களையும், மக்கள் பிரதிநிதிகளுடைய கருத்துக்களையும் இவர்கள் நன்றாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். விவசாயம் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் உள்ள விவசாயிகள் நன்றாகவே, நல்ல முறையிலேயே செய்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு நேரில் கொடுக்கவேண்டிய சில கருத்துக்களையும், இப்போதிருக்கிற நிலையில் நாம் அந்த விவசாயப் பாதுகாப்புக்கு என்ன அவசியமோ அவைகளைப் பற்றியும் அங்கே நாம் வலியுறுத்தினோம். அங்கே நீர் மட்டம் குறைந்துவிட்டது. ஆகவே நீர் மட்டத்துக்குக் கீழே 40' தண்ணீரை பம்பு செய்து அந்தப் பயிரைக் காப்பாற்ற என்ன வேலை எங்கே செய்வது என்று கேட்டிருந்தார்கள். அதைக் கருத்தில் கொண்டு, நான் சென்னை சென்றதும், மராமத்து அமைச்சர் மாண்புமிகு கருணாநிதி அவர்களிடம் இதற்கான உதவியைப் பெற்று உடனடியாக பம்பு செட்டுகளை அனுப்புவதாக அவர்களே சொல்லிப் போனார்கள். நமது மாண்புமிகு விவசாய அமைச்சர் அவர்களும் அங்கே கூட்டத்திலும், பொதுக்கூட்டத்திலும், இதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யப்படும் என்று உறுதி அளித்துப் போனார்கள். ஆனால் என்ன நடந்தது? இவர் உறுதி செய்தது ஒன்றுமே நடக்காமல், சுமார் 40,000 ஏக்கர் விவசாயம் செய்த நல்ல நிலங்கள் கருகி பாழாகிப் போய்விட்டன. இதை நான் மிக வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கருத்தரங்கு என்றால், மக்களுடைய கருத்துக்களை அறிந்து, எடுக்கவேண்டிய நடவடிக்கையை எடுத்து, உடனடியாகப் பரிசாரம் செய்தால்தான் அந்தக் கருத்தரங்கு பிரயோஜனமாய் இருக்கும் என்ற என்னுடைய கருத்தை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் இந்த நிலையில் அங்கு இந்தத் தண்ணீர் தட்டினால் பாழாகிவிட்ட சுமார் 40,000 ஏக்கராவது வரி வஜா செய்யவேண்டும் என்று இந்த அவையில் நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அங்கிருக்கிற நிலையில் நில வரி, நீர் வரி, இன்னும் அங்கு இப்போது ஸெட்டில்மென்ட் நடந்துகொண்டிருப்பதால் அந்த ஸர்வே வரி விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏற்கனவே உள்ள வரிகளையே கொடுக்க இயலாதவர்களை

6th March 1968] [திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆசாரி]

இந்த ஸெட்டில்மெண்ட் வரி வேறு இருப்பதால், விவசாயிகள் ரொம்பக் கவலைப்படுகிறார்கள். அதனால் தயவு செய்து நமது மாநில அரசாங்கம் அவர்களுக்கு இந்த உதவி செய்து, இந்த வரி வஜா செய்ய வேண்டுமென்று என்று கருத்தை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக விவசாயிகளுக்கு பாங்குகள் கடன் கொடுத்திருக்கிறது. அதையும் இப்போது விவசாயிகள் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கொடுக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். அதை ஓராண்டுக் காலத்துக்கு மாற்றி வைத்து, விதை, உரம் போன்றவைகளைக் கடனாகக் கொடுத்து, அந்த விவசாயிகளை மேலும் ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நமது பட்ஜெட்டில் வரவு-செலவுக் கணக்கில் மானியம் பண மாவட்டங்களில் கிணறு தோண்டுவதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் அதற்கான மானியம் ஒதுக்கப்படவில்லை. இந்த மாதிரி மழை இல்லாத காலத்தில், விவசாயிகளுக்கு உதவுவதற்காக, இந்தக் கிணறு தோண்டுவதற்கு அவசியமான மானியத்தை ஒதுக்கி, பம்பு செட் முதலானவைகளை வழங்கினால், அவர்களுக்கு உதவி செய்ததாக இருக்கும் என்ற என்று வேண்டுகோளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக இந்த மாதிரி நீர் குறைந்த நேரங்களில் அதை சமாளிப்பதற்காக இரண்டொரு திட்டங்கள் இருக்கின்றன. நெய்யாறு திட்டம் போன்ற திட்டங்கள், இந்த 2 திட்டங்களை சீக்கிரமாக செய்து முடித்தால், அந்த விவசாயிகளுக்கும், உணவு தட்டுப்பாட்டுக்கும் பரிகாரமாய் இருக்கும் என்று இந்தச் சபையில் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சென்ற நவம்பர், டிசம்பர் மாதங்களில் தஞ்சாவூர் 5-30 p.m. விரிந்து கொள்ளுமாதல் செய்துவந்த நெல்லை மக்கள் வாங்குவதற்கு ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டு, இந்த நெல்லை இம்மாதிரியாகச் செய்கிறார்களே என்று வருத்தப்பட்டார்கள். அடுத்த காரணம் என்னவென்றால், தஞ்சாவூரில் அந்த நெல் எல்லாம் ஈரம், பதர் எல்லாம் நீக்காமல் சுமார் 30 சத விசிறம் போல் குறைந்து விட்டது. இறுதியாக ஈரம் போக்கி, பதர் எல்லாம் நீக்கியிருந்தால், இந்தக் குறைவு ஏற்பட்டிருக்காது. ஆகவே இந்த மாதிரி செய்யாமல், கன்னியாகுமரி மாவட்டத்துக்கு ஈரப் பதனம் இல்லாமல் நெல் அனுப்ப வேண்டும் என்று நான் கூறிக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக, இந்தக் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் இவ்வித நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளதால், அதைப் பஞ்சப் பிரதேசமாகக் கருதி, அங்கே பஞ்ச நிவாரண வேலைகளுக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஒரு படி அரிசித் திட்டத்தை விஸ்தரித்தால், அந்த மக்களுக்கு உதவியாய் இருக்கும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக பின் தங்கிய சமூகத்தினரான வில்வ கரும் சமுதாயத்தி னுடைய நிலைமை ரொம்ப மோசமாக இருக்கிறது. இந்தியா கவர்ன்மெண்ட் செய்கிற தங்கக் கட்டுப்பாடு சட்டம் கொண்டு வந்ததிலிருந்து பொற்கொல்லர்களிடையே நிலைமை ரொம்பவும் மோசமான நிலைமையி லிருக்கிறது, என்று நான் இந்த அமையில பல முறை பேசி, சென்ற கூட்டத்தில் நான் அதைத் தீர்மானம் மூலமாகவும் கொண்டு வந்தபோது, இங்கே அந்த விவரத்தை விளக்குவதற்கு நமது மாண்புமிகு தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு நீண்ட பதிலே கொடுத்தார்கள். மத்திய சர்க்கா ருக்கு இது விஷயமாக எழுதி, இந்தக் கூடின் வஜா செய்வதன் மூலம், பொற்கொல்லர்களுக்கு இருக்கிற நிர்ப்பந்தங்களை அகற்றுவதற்கும் வேண்டிய வசதிகளைச் செய்யவேண்டும் என்று பதில் கூறினார்கள். ஆனால் இதுவரையில் சுமார் 10 மாதங்களாகியும், இதுவரையில் எந்த விதமான நன்மையும் ஏற்படவில்லை. அதோடு இதைச் சேர்ந்த மற்ற இதர தொழிலாளர்களுக்கும் எந்த விதமான பாதுகாப்போ, தொழிலில் அபிவிருத்திக் கான எந்தவிதமான திட்டங்களோ இந்த பட்ஜெட்டில் காணப்படவில்லை. பல இடங்களிலும் கொல்லு, தச்சு போன்ற கோவார்பேர்டிங் சங்கங்கள், ஸ்தாபனங்கள் அமைத்து அதற்கான சில நடவடிக்கை நடந்து, சில தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை நடந்துகொண்டிருந்தது. அந்த முறை எல்லாம் இப்போது அகன்று, ஆங்காங்கே தொழிலாளர்களுக்கு மந்த

[திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆசாரி]

[6th March 1968]

மாக இருக்கிறது. நாகர்கோவிலில் இந்த சிற்பத் தொழிலில் மாணவருக்கு பயிற்சி ஸ்தானம் ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. தேர் பயிற்சி ஸ்தாபனம் ஒன்று 2, 3 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக அங்கே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அங்கு செய்த தேர் தான் இங்கே கண்காட்சியிலும் இருந்தது. அமெரி காவிலும் நடந்தது. பயிற்சிக்கு எடுத்த பையன்கள், அவர்களுடைய பயிற்சி முடிவதற்கு முன்னதாகவே இன்னும் கூடுதலாக பயிற்சிக்கு பையன்கள் எடுக்கப்படும் என்ற திட்டத்தோடு தான் அங்கே ஆரம்பிக்கப் பட்டது. ஆனால் அங்கே அந்த மாணவர்களோடு நின்றுவிட்டதே தவிர, இதற்கு அடுத்தபடியாக இதை இன்னும் தொடர்ந்து நடத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் எந்தவிதமான உத்தரவாதமும் அதற்கு இல்லை. ஆகவே அதையும் தொடர்ந்து நடத்த வேண்டுமென்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆச்சாரியார் சமுதாயம் எந்த நிலையில் இருக்கிறது? இந்த சமுதாயத் திற்கு போலீஸ் பாதுகாப்பு கூட இல்லை என்று நான் இங்கு வருத்தத் துடன் கூறிக்கொள்கிறேன். இதற்கு உதாரணமாக நான் ஒன்றைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். சென்ற டிசம்பர் மாதம் 5ஆம் தேதி அன்று தூத்துக்குடியிலே ஒரு சம்பவம் நடந்தது. தூத்துக்குடியை அடுத்த மாப்பிள்ளைவூரணி என்ற ஊரிலே விசுவகரும் சமுதாயத்திலே இரண்டு பிரிவு இருக்கிறது. அந்த ஊரிலே சுடலையாண்டி ஆச்சாரி என்பவர் இருக்கிறார். அவர் ஒரு கொலைக் கேசிலே சாட்சி சொல்லவில்லை என்பதற்காக, அவரைப் போலீசார் அப்படியே கொண்டுபோய் போலீஸ் ஸ்டேஷனிலே வைத்து அடித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். கூட இருந்த துரை பாண்டியன் என்ற நாடார் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர் மாத்திரம், தப்பிப் பிழைத்தோம் என்ற நிலையிலே ஓடிவந்திருக்கிறார். இந்த நிலையிலே நம்முடைய பாதுகாப்புத் துறை நடந்து கொண்டு போனால் என்ன ஆவது? மேலும், இந்த மைனரிட்டி ஜனங்களுக்கு பாதுகாப்பு இல்லை. பொதுவாக, பாதுகாப்பு நிலையை நல்ல முறையிலே கவனித்து நிர்வகிக்க வேண்டுமென்று இந்த போலீஸ் துறையினரை இந்த சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேலும், இந்த பொற்கொல்லர் சமுதாயத்திற்கு இந்த மாதம் 31—3—1968 உடன் கொடுக்கப்பட்ட எல்லா சலுகைகளும்—கல்வி சலுகை, இன்னும் இதர சலுகைகள், “Employment exchange” லே பதிய செய்து வேலை தருவது—போன்றவைகள் எல்லாம் நிறுத்தப்படுவதாக ஒரு உத்தரவு இந்த அரசாங்கத்திடமிருந்து வந்திருக்கிறது. ஆகவே இந்த அரசாங்கம் அப்படிப்பட்ட சலுகைகளைத் தொடர்ந்து அந்த பொற்கொல்லர் சமுதாயத்திற்குத் தரவேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே வலியுறுத்துகிறேன்.

அதோடு, இவர்களின் நிலை—இந்த பொற்கொல்ல தொழிலாளர்களின் நிலை சீர்பட வேண்டுமானால், இவர்களைப் பின் தங்கிய பட்டியலில் சேர்த்துவிட்டால், இவர்கள் ஒரு வகையில் பல சலுகைகளைப் பெற்று நல்ல முறையிலே வாழ்வதற்கு முடியும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். கைத் தொழில் வளர்ந்தால்தான் நாட்டின் நிதி நிலைமை நன்றாக வளரும். இந்த அடிப்படையிலே இந்தத் தொழிலாளர்களின் நிலைமையை நல்ல முறையில் கொண்டு வருவதற்காகவே நான் இதை இங்கே வலியுறுத்துகிறேன்.

அடுத்து, கூட்டுறவு. நம் மாநிலத்தில் பல கூட்டுறவு நூற்பு ஆலைகள் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. எந்த நூற்பு ஆலையில் ஆவது நல்ல முறையிலே தொழிலாளர்களுக்குக் கூலி கொடுக்கப்படுகிறது, அல்லது அந்த நூற்பு ஆலைகள் நஷ்டம் இல்லாமல் இயங்க செய்கின்றனவா, என்று பார்த்தால், அப்படி இல்லை.

இதை இந்த அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்து இதிலே நஷ்டம் இல்லாமல் இருக்கவும், தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல முறையிலே கொடுக்கப்படவும் ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்பொழுது

6th March 1968] [திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆசாரி]

அவர்களுக்கு கொடுக்கும் பணத்தை ஒரு ரூபாயிலிருந்து, இரண்டு ரூபாய் ஆக்கி, பிறகு மூன்று ரூபாய் ஆக்கித் தரப்படுகிறது. ஆனாலும், கடந்த மூன்று வருஷமாக பார்க்கும்பொழுது, இந்த கூலி பரவலாக உயர்த்தப் படாமல் இருக்கிறது. எனவே, இதனுடைய நிர்வாகத்தில் சில மாறுதல்கள் செய்து, இதை உடனடியாக கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்த பட்டதாரிகளும், மற்ற தொழிலாளர்களும், மேலும் டாக்டர் போன்றவர்களும் படித்துவிட்டு இங்கே தொழில் இல்லாத நிலைமையிலே வாழ்ந்து கொண்டு வருகிறார்கள். இந்த அரசு இன்னும் உத்தியோகத்திலே இருப்பவர்களைக் கூட வேலையில் இருந்து நீக்குவதற்காக இருக்கிறது என்று நான் இன்றைக்கு பத்திரிகையிலே கூட பார்த்தேன். இந்த நிலைமை ஏற்படாமல் இந்த தொழிலாளர்களுக்கும், பட்டதாரிகளுக்கும், வேலை கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

5-40
p.m.

அடுத்து, குடி தண்ணீர் திட்டம். பல ஆண்டுகளாக இந்தக் குடி தண்ணீர் திட்டத்தை வெற்றிகரமாக நடத்த வேண்டுமென்று கூறியும், பல இடங்களிலே குடி தண்ணீருக்கு வேண்டிய பம்புகள், குழாய்கள் போன்றவைகளை போட்டிருக்கிறார்களே தவிர, இந்த திட்டம் இன்னும் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றப்படவில்லை. இந்தத் திட்டம் கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் தக்கலை போன்ற பல இடங்களிலே நிறைவேற்றப்படாமல், அங்கு எல்லாம் குடி தண்ணீர் சீனை செய்யப்படாமல் இருக்கிறது. இரண்டாவதாக, ஹரிஜன கமிட்டியிலே இருந்தெல்லாம் இப்பொழுது மான்யங்கள் தரப்படுவதில்லை—குறிப்பாக வீடு கட்ட மான்யங்கள் தரப்படுவதில்லை என்று அந்த ஜில்லாவிலே இருக்கின்ற மக்கள் எல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே அவர்களுக்கு “ஹரிஜன காலனி” கட்டிக்கொடுக்கவும், மற்றும் சில சௌகரியங்களைச் செய்து தர வேண்டுமென்று இந்த அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்னும், எங்கே பார்த்தாலும், இந்த பஞ்சாயத்துக்கள் எல்லாம் மந்தமாக போய் கொண்டிருக்கின்றன. கேட்டால் “எங்களுக்கு இன்னும் ஆலோசனையும், உத்தரவும் மேலே இருந்து வரவில்லை” என்று சொல்லுகிறார்கள். சரியாக எந்தவிதமான வேலையும் செய்யாமல் அவர்கள் சுமார் 10 மாதமாக இருக்கிறார்கள். நாங்கள் இது பற்றி “Development Council” லே கேட்டால், அது வேறு ஒரு கொள்கையை எங்களிடம் சொல்லுகிறது. எனவே, மக்களால் பஞ்சாயத்துக்குக் கொடுக்க வேண்டிய வரிப் பணம் குறைந்துவிட்டால் அது மக்களின் சௌகரியத்திற்கு நல்லதல்ல என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, வன வளம். கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் வன வளம் எல்லாம் நல்ல முறையிலே அமைந்திருக்கிறது. இப்பொழுது அங்கேயுள்ள காடுகள் எல்லாம் வெட்டி அழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய அரசாங்கம் அந்த காடுகளிலேயுள்ள மரங்களை வெட்டி விறகுக்கு கொடுக்கக் கூடாது. மேலும், அடிக்கடி அங்குள்ள மரங்களை எல்லாம் வெட்டப்பட்டு, காடுகள் அழிக்கப்படுவதால், மழை குறைகிறது என்ற எண்ணம் பொது மக்களிடத்திலே இருக்கிறது. எனவே, அப்படிப்பட்டவைகளை நம்முடைய வன இலாக்கா அமைச்சர் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த சபையிலே எனக்கு பேச வாய்ப்பு கொடுத்ததற்காக நன்றி தெரிவித்து நான் இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. எம். அய்யாசாமி : துணைத் தலைவரவர்களே, 1968-69 ஆம் ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்ட விவாதத்தில் கலந்து கொள்ளுகிற வாய்ப்பு கிடைத்து குறித்து முதலிலேயே எடுத்து நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப்பற்றி பல பேர் பாராட்டிப் பேசியிருக்கிறார்கள். எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களிலே பலர் அதிலே உள்ள குறைகளை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால், ஆளுகின்றவர்

[திரு. எம். அய்யாசாமி]

[6th March 1968]

களை பாராட்டிப் பேசுவது என்பது இன்றைக்கு ஆளுகின்ற கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு—அந்தக் கட்சியைத் தழுவி கூட்டணிகளாக சேர்ந்திருக்கின்ற கட்சிக்காரர்களுக்கு அவசியமான ஒன்றுதான். ஆனால், அதிலேயுள்ள குறைகள் என்ன என்பதை சுட்டிக் காட்டுவதுதான் எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் ஆகிய எங்களுடைய பொறுப்பாகும். குறைகளைச் சொல்லுவது என்று சொல்லும்பொழுது, அதற்குப் பொருள் நாட்டினுடைய நலனை கருத்தில் கொண்டும், அந்த குறைகள் நிவர்த்திக்கப்பட்டால் அதனால் இந்த நாட்டுக்கு எதிர் காலத்திலே வரக்கூடிய பலனைக் கருதியும்தான் அந்த குறைகள் எடுத்துச் சொல்லப்படுகிறதே தவிர, குறைகளை எடுத்துச் சொல்லுவதாலேயே எங்களை நீங்கள் பாராட்டவில்லையே என்று சொல்லுவதற்கு அவசியமில்லை. உங்களை பாராட்டுவதற்காக எல்லாக் கட்சிக்காரர்களும் இருக்கிறார்கள்—இன்னும் சொல்லப்போனால் எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் கூட சில சமயங்களிலே உங்களை பாராட்டத்தான் செய்கிறார்கள். அத்தனை பேரும் பாராட்டிவிட்டால், அந்த வரவு செலவு திட்டத்திலேயுள்ள குற்றம், குறைகளை சுட்டிக் காட்டுவதற்கு இடமில்லாமல் போய்விடும். ஆகவே இன்றைய வரவு செலவுத் திட்டத்தை முதலமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்து உரையாற்றியபோது, அவர்கள் குறிப்பிட்டக் காட்டிய சில புள்ளி விவரங்கள் நமக்கு சில சிந்தனைகளைத் தூண்டுகின்றன. 1966-67ம் ஆண்டில் இந்த சர்க்காருக்கு வந்திருக்கக் கூடிய வருமானம் ரூ. 2,01,42,70,618. இப்போது இந்த இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் எதிர்பார்க்கக் கூடிய வருமானம், செலவிற்காகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் தொகை ரூ. 2,48,27,41,700. ஆகவே 201 கோடியிலிருந்து 248 கோடி வரை செலவிடப்படும் அளவிற்கு தொகை கூடியிருக்கிறது என்று சொன்னால் இந்த சர்க்கார் வரியே போடவில்லை, வருமானம் உயர்ந்து இருக்கிறது என்று சொல்வதில் பெர்னா இருக்கிறதா என்று நீங்கள் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் வரி போட்டிருக்கிறோமா என்று உறுப்பினர்கள் பலர் கேட்டார்கள். இந்தத் திட்டத்தில் போடவில்லை என்றாலும் சில நாட்களுக்கு முன்னால், சில மாதங்களுக்கு முன்னால் போடப்பட வருமானம் இதில் சேருகிறது என்பதை மறந்து விடக்கூடாது. பல்களுக்கு கட்டணம் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. சர்க்கார் பல்களுக்கு உயர்த்தப் போவதாக பொதுப் பணித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். மக்களின் நலனைக் கருதித்தான் உயர்த்துகிறோம்; நாங்கள் அரை பைசா உயர்த்துவதின் மூலம் மற்ற தனியார் பல்களுக்கு கட்டணம் குறைக்கப்படவிருக்கிறது. தனியார் கம்பெனி பல்கள் அதிகமாக ஒழுக் கொண்டிருப்பதால் அதிலே தான் மக்களுக்கு லாபம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். தனியார் கம்பெனிக்காரன் அரை பைசா குறைப்பதில் பொது மக்களுக்கு லாபம் இருக்கிறது என்பதற்காக சர்க்கார் பல்களில் அரை பைசா கட்டணம் உயர்த்த வேண்டியது அவசியம்தான் என்பதை இந்த அமைச்சரவை சிந்திக்க வேண்டும். இதைப்போலவே விற்பனை வரி உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இது ஏற்கனவே செய்துவிடப்பட்டியால் இப்போது வருமானம் அதிகமாகியிருக்கிறது. அதோடு மத்திய சர்க்கார் உதவி செய்யவில்லை என்ற வார்த்தையை அடிக்கடி உபயோகித்து இருக்கிறார்கள். உதவி செய்யவில்லை என்பதைச் சொல்லிவிட்டு கொடுத்திருக்கும் புள்ளி விவரம் மத்திய சர்க்கார் எந்த அளவிற்கு உதவி செய்திருக்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறது. ஏற்கனவே மத்திய சர்க்கார் கொடுத்த வந்த தொகை வறத்தாம ரூ. 40 கோடி. இந்த ஆண்டு ரூ. 47 கோடிக்கு மேலாகவே மத்திய சர்க்காரிலிருந்து உதவிகள், மானியங்கள் கிடைக்கக்கூடிய வகையில் இருக்கிறது. அது மாத்திரமல்லாமல் மத்திய சர்க்கார் நான்காம் ஐந்தாண்டு திட்டத்திற்கு நமக்கு 8 கோடியே 90 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி 1966-67-லிருந்து தொடங்கும் ஒவ்வொரு ஆண்டிற்கு, 6 கோடியே 5 லட்சம் ரூபாய் அதிகமாக சிறப்பு மானியமாக அளிக்க ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்த வகையிலும் ஒன்றும் குறைத்துக் கொடுக்கவில்லை. மற்ற மாநிலங்களைப் போலவே பாரபட்சமில்லாமல் நடக்கிறார்கள் என்பதைக் கண்ணியமாக ஒத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மத்திய சர்க்கார் மீது குறை சொல்லிக் கொண்டே, புள்ளி விவரத்தில் அதிகமாக காட்டியிருப்பது நித்து சிந்திக்க வேண்டும்.

6th March 1968]

[திரு. எம். அய்யாசாமி]

அதுமாத்திரமல்லாமல் விற்பனை வரியை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். 48 கோடியே 26 லட்சம் ரூபாய் 1966-67ல் இருந்திருக்கிறது. இன்றைக்கு இது 65 கோடியே 54 லட்சமாக வருகிறது. இவ்வளவு அதிகமாக உயர்ந்திருக்கிறது என்று சொன்னால், எதிர்க்கட்சிகள் இவை வரியில்லையா என்று கேட்காமல் இருக்க முடியுமா? ஆகவே வரி போடுவது தவறு என்று நாங்கள், எதிர்க்கட்சிகள் சொல்லப் போவதில்லை. ஏனென்றால் நாங்கள் பல தடவை போட்டிருக்கிறோம். வரிகள் நாட்டின் நலன் கருதி போடப் படுவதாகும். அப்போதுதான் நல்ல பல காரியங்களைச் செய்ய முடியும். வரி போட்டு காரியங்களைச் செய்கிறோம் என்று சொன்னால் ஒத்துக் கொள்ளலாம். நாங்கள் வரியே போலில்லை, செலவு அதிகமாக செய்கிறோம் என்பதைப் போல இந்த திட்டத்தில் காட்டியிருப்பது உண்மையில் பொதுமக்களை ஒன்றும் தெரியாதவர்களாக ஆக்க முயற்சி செய்வதாக இருக்கிறது. இதைப் போல வருமானம் அதிகமாக வந்திருக்கிறது. இவ்வளவிற்கு 70 லட்சம் ரூபாய் வரை உபரியாக காட்டி இந்த பட்ஜெட் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றால் இதிலிருந்து புதிய திட்டங்கள், நிறைவேற்றப்பட்டு இருக்கும் திட்டங்கள் என்னென்ன இந்த மன்றத்தின் முன்னால் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை இந்த மன்றம் பரிசீலனை செய்து பார்க்க வேண்டும். ஏனென்றால் வருமானம் அதிகமாக வருவதற்குத் தகுந்தபடி செலவுகள் இந்த அமைச்சரவை என்ன புதிய திட்டங்கள் நிறைவேற்றியிருக்கிறது என்பதை, குறிப்பாக உள்ள பெரிய திட்டங்களில் கூட காட்டியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. வேளாண்மைக்கு அதிகமாக ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்று சொல்வதின் மூலமாக பெரிய காரியத்தைச் செய்துவிட்டதாக அமைச்சரவை கூறிக்கொண்ட போதிலும், எந்த அளவிற்கு செய்திருக்கிறது என்பதை நீங்கள் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். கல்வித் துறையில் அதிகமாக பணம் செலவழிக்க இருக்கிறோம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் புதிய மாறுதல், புதிய திட்டம் எந்த ரூபத்தில் இருக்கிறது என்பதை விளக்கவில்லை. புதிய ஹாஸ்பீலக் கட்டியிருக்கிறோம், புள்ளிகளை தொடங்கியிருக்கிறோம், கல்லூரிகளைத் திறக்க இருக்கிறோம் என்பதைப் போன்ற அந்தப் புள்ளி விவரங்கள் குறிப்பிடத் தக்க அளவுக்கு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நல்ல விதமாகக் கல்வி வளர்ச்சிக்கு போதுபணம் அளவிற்குப் பின்தங்கிய நிலையில் உள்ள சமுதாயங்களுக்கு ஊக்கமளிக்கும் திட்டங்களைக் குறிப்பாக ஒன்றும் போடவில்லை. எங்கள் தலைவர் காமராஜர் அவர்கள் சொன்னார்கள். சாதாரணமாக ஒரு குழந்தை பிறப்பதிலிருந்து வளர்ந்து பெரியவன் ஆகும் வரையில் உள்ள பொறுப்பை, படிக்கும் செலவை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதுதான் எங்கள் விருப்பம். உண்மையிலேயே காங்கிரஸ் அரசாங்கம் ஏற்பட்டிருக்குமானால் அதற்கு ஆரம்ப திட்டமாவது இதற்குள் வகுக்கப்பட்டிருக்கும்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, காமராஜர் அவர்கள் இவ்வாறு கூறிய சமயத்தில் அகில இந்தியாவிற்கும் தலைவராக இருந்தார். காங்கிரஸ் வெற்றி பெறுமானால் கணம் உறுப்பினர் சொன்னது மாத்திரமல்ல, ஆளுக்கு ஒரு வீடு தரப்படும் என்றும் கூட சொன்னார்கள். அதைப் போலவே குழந்தைகள் படித்து பெரியவன் ஆகும்வரையில் உள்ள பொறுப்புகளை அரசு ஏற்றுக் கொள்ளும் என்றும் சொன்னார்கள். அவர் சொன்னது இந்த அகில இந்தியாவிற்கும் பொருந்தும். இப்போது இந்த அகில இந்தியாவில் பல மாநிலங்களில் காங்கிரஸ் வெற்றிபெற்று அங்கே காங்கிரஸ் அமைச்சரவைகள் இருக்கின்றன. ஆகவே அங்கே தலைவரின் உறுதி மொழிப்படி இந்த திட்டங்கள் எல்லாம் அமுல் நடத்தப் படுகிறதா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம் : அவர் சொன்னது லட்சியமே ஒழிய, உடனடியாக நிறைவேற்றக் கூடிய காரியமல்ல. அது ஒரு நாட்டின் லட்சியம் என்று தான் பேசினார். உடனே நிறைவேற்றக்கூடிய காரியம் என்று அவர் சொல்லவில்லை.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : அதைப்போலவே நாங்கள் சொல்வதையும் லட்சியங்களாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

5-50
p. m.

[6th March 1968]

திரு. எம். அய்யாசாமி : மிக்க நன்றி. இலட்சிய அளவிலாவது கொள்கைகளை எடுத்துக் காட்டியிருந்தால் உண்மையில் நாங்கள் வரவேற்று ஆதரிப்போம். அதோடு மாத்திரமல்ல. அகில இந்தியாவிலும் முன்பு காங்கிரஸ் ஆட்சிதான் இருந்தது. ஆனால் தமிழகத்தில் கல்விக்கு செய்யப்பட்ட மாநில மிற்ற மாநிலங்களில் செய்யப்படவில்லை. எட்டாவது வகுப்பு வரை இலவச படிப்பு என்று ஆரம்பித்து, அதை எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரை பின்னர் ஆக்கி வைத்து, பின்தங்கிய வகுப்பினர்களுக்கு போதுமான கல்வி சலுகைகள் கொடுத்து, உபகாரச் சம்பளம் கொடுத்து எல்லோருக்கும் படிக்கும் நிலைமையை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். எங்கள் தலைவரின் ஸ்டீயம் இந்த தமிழ்நாடு மாத்திரம்தான். எல்லா மாநிலங்களில் காங்கிரஸ் ஆட்சியிருந்தாலும், நிறைவேற்றியது தமிழகத்தில்தான். காமராஜர் சொன்னது தமிழகத்தில்தான். நம்மிடம்தான் சொன்னார். நாம் தான் அந்தத் துறையில் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

சர்க்கார் அந்த அளவுக்கு காரியங்களைச் செய்திருக்கிறது. இங்கேதான் அதைச் செய்யமுடியும் என்ற அடிப்படையில் அவர்கள் கூறினார்கள். தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் தேர்தல் அறிக்கையில் புதுமுக வகுப்பில் இலவசக் கல்வி கொடுப்போம் என்று கூறப்பட்டது. அதைப்போல இந்த அரசு கல்வி துறையில் முன்னேற்றமான முயற்சிகளை எடுத்திருந்தால், உண்மையிலேயே எதிர்க்காலத்தில் அது நன்மை பயப்பதாக இருந்திருக்கும். இந்த அரசின் சிறப்பு உயர்வதற்கு வழி காட்டியதாக இருந்திருக்கும்.

இப்போது நம்முடைய முதலமைச்சர்கூட கூறியிருக்கிறார்கள். உணவு அபிவிருத்தியைப்பற்றி சொல்லும்போது எங்கெங்கே தரிசு நிலங்கள் இருக்கின்றனவோ அவைகளை எல்லாம் நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு விநியோகித்து சாகுபடிக்குக் கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். கலெக்டருக்கு அது சம்பந்தமான ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்பட்டிருப்பதாக தெரிகிறது. இம்மாதிரி சர்க்கார் நிலங்களை விநியோகம் செய்வதில் பல இடங்களில் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு உதவி செய்யக்கூடிய நிலைமையில் பாரபட்சமாக அவை செய்யப்படுகின்றன என்பதாக பல இடங்களில் இருந்து தகவல் வந்து கொண்டிருக்கிறது. இதுவரையில் நிலங்கள் விநியோகிக்கப்படாமல் கூட இருக்கலாம்.

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : திரு. அய்யாசாமி அவர்கள் எந்தெந்த இடங்களில் அப்படி ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்ற விவரத்தைச் சொல்வார்களா?

திரு. எம். அய்யாசாமி : இதுவரையில் நிலங்கள் விநியோகம் நடைபெறாமல் கூட இருந்திருக்கலாம் என்று முன்னதாகவே கூறினேன். அந்த அளவுக்கு புகார்கள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. அமைச்சர்கள் தகுந்த முறையில் அதைக் கவனிக்க வேண்டும். மாவட்ட அளவில் எல்லாக் கட்சிக்காரர்களையும் கொண்ட கமிட்டி அமைத்து பாரபட்சம் இல்லாத அளவுக்கு அமைச்சரவை அதைச் செய்தால் நலமாக இருக்கும்.

மின்சார பம்பு செட்டுகளுக்கு அதிகப்படியாக மின்சார இணைப்பு கொடுக்கும் ஏற்பாடு இருப்பதாக வரவு செலவு அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மின்சார இணைப்பு கொடுப்பது ஒருபுறம் இருந்தாலும் ஏற்கனவே விவசாயிகளிடத்தில் ஒரு குறையிருக்கிறது. விவசாயிகள் கட்டக்கூடிய மின்சாரக் கட்டணம் ரூபாய் மத்தியிலோ அல்லது வேறு அலுவல்களிலோ கட்டமுடியாமல் போனால், இத்தனை நாளைக்குள் அதைக் கட்ட வேண்டுமென்று எந்தவித முன்னறிவிப்போ நோட்டீசோ இல்லாமல் திடீரென்று வந்து மின்சார இணைப்பை துண்டித்துவிட்டுப் போய்விடுகிறார்கள். அதனால் தண்ணீர் இறைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தமான நேரங்களில் அவர்கள் சிரமப்பட்டுவருகிறார்கள். அவர்கள் கட்டவேண்டிய பாக்கியை உடனே போய் செலுத்திவிட்டாலும் கூட, மீண்டும் மின்சார இணைப்பு அவர்களுக்கு வருவதற்கு அதிக சிரமமும் காலதாமதமும் ஆகிறது. அதனால் பயிர்கள் கண்ணீர் இல்லாமல் காய்ந்துபோகிற நிலைமையும் ஏற்படுகிறது. பல விவசாயிகள் என்னிடத்தில் வந்து இந்தக் குறையை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டு

6th March 1968]

[திரு. எம். அய்யாசாமி]

மென்று கூறுகிறார்கள். அதனால் மின்சாரக் கட்டணம் செலுத்துவதற்கு தாமதம் ஏற்பட்டால் டிஸ்கனெக்ஷன் நோட்டீஸ் கொடுக்காமல் இணைப்பை வெட்டுகிற நிலைமையை உடனே மாற்றவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்த எங்கள் சமூகத்தைப் பொருத்தவரையில் ஒவ்வொரு கிராமத்திலிருந்தும் பலவிதமான புகார்கள் வந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தைப் பொருத்தவரையில் சில கிராமங்களில் பரம்பரையாக இந்தச் சமூகத்தினருக்கு விடப்பட்ட மானிய நிலங்களை எல்லாம் இப்போது சர்க்கார் தரிசு என்று மாற்றியிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி எத்தனையோ மனுக்கள் சர்க்காரிடத்தில் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்குப் பதிலே இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். இந்தப் புகார் அதிகமாக செங்கற்பட்டு, தென்னாற்காடு ஆகிய மாவட்டங்களிலிருந்து என்னிடத்தில் வந்திருக்கின்றன.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : அப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் எந்த ஆண்டிலிருந்து நடைபெறுகிறது? புதிய சர்க்கார் வந்ததற்குப் பிறகா அல்லது முன்பிருந்தா? அப்படிப்பட்ட புகார்களை கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் இந்த மன்றத்திற்கோ அல்லது அரசாங்கத்திற்கோ எழுதி அனுப்பத் தயாராக இருக்கிறாரா? இருந்தால் இந்த அரசாங்கம் தீவிரமாகவும் மிகுந்த அனுதாபத்தோடும் அவற்றைக் கவனிப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறது.

திரு. எம். அய்யாசாமி : எந்த அரசாங்கம் என்பதில்லை. இப்போது சமீபத்தில் அவர்கள் இது சம்பந்தமாக முறையிட்டிருக்கிறார்கள். ஜமீன் நிலங்களை அயன் நிலங்களாக மாற்றுவதற்கு செட்டில்மென்ட் சம்பந்தப்பட்ட தாசில்தார், செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் காஞ்சிபுரம் தாலுகாவில் செய்கிறார். நான் சமீபத்தில் அங்கே போயிருந்தபோது தகராறு என்று சொல்லி அது குறித்து மனு கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதனுடைய கார்ப்பியை என்னிடம் கொடுத்தார்கள். அதை அமைச்சரிடத்தில் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். இது நடந்தது இப்போது பத்து பதினைந்து நாட்களுக்குள். இதைப்போல பல புகார்கள் வருகின்றன. கிராமங்களில் குறைந்த கூலிக்கு வேலை செய்கிறவர்கள் இந்த சமூகத்தை சேர்ந்தவர்கள் என்ற காரணத்தால் அந்தக் காலத்தில் பூமியை அவர்களுக்கு மானியமாக விட்டிருக்கிறார்கள் இப்போது அவற்றை சர்க்கார் தரிசு என்று மாற்றி வேறு யாருக்கோ கொடுப்பதற்கு சிறிய அதிகாரிகள் முயற்சி செய்துவருகிறார்கள், என்று சொல்லப்படுகிறது. மிகப் பின்தங்கிய மருத்துவர், சலவையாளர் பிரசீனைகள் மிகவும் மைனாரிட்டி சமூகத்தவர் என்ற முறையில் அனுதாபத்தோடு கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

VICE-CHAIRMAN (THIRU N. V. NATARAJAN) : மன்றம் இத்துடன் கலைந்து நாளை பிற்பகல் 3 மணிக்கு மீண்டும் கூடும்.

The House then adjourned.

6-00
p.m.6-08
p.m.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

122. Notification issued with G.O. P. No. 2079, Revenue, dated 27th November 1967, exempting from liability to tax the sales of spinning and other crafts, equipments and spare parts by Gandhi-gram Khadi department, Madurai District; and its authorised agents. [Laid on the Table of the House under section 53 (5) of the Madras General Sales Tax Act, 1959 (Madras Act 1 of 1959).]